67 JAARGANG No. 7847 ZATERDAG 22 APRIL 1950 ACHT PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire f 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindsc eilanden f 2.50, buitenland f 3.— per maand, bij vooruitbetaling.
Advertentieprijs f 1.—, f 1.25 en f 2.— per cm. kolomlengte.

Hoofdred.: Ad. Versney
Uitgave van de N.V. Paulusdrukkerij, te Willemstad, Curaçao
Adres: Redactie en Administratie: Consciëntiesteeg 27 — 29
Postbus no. 80, tel Administratie 3550. Redactie 3858

Agent voor Aruba, Oranjestad, Arturo M. Arends, Korteweg, postbus 19; voor Aruba San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers Hollandse Bank Unie, N.V. Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao.

Rusland verwerpt Amerikaanse eis tot schadevergoeding in zake het vliegtuigincident

Amerikaanse Democraten eisen verbreking diplomatieke betrekkingen met Rusland

Impasse tussen Oost en West erger dan ooit, aldus Lie

AMERIKAANSE EIS TOT SCHADEVERGOEDING AFGEWEZEN.

Londen. — Radio-Moskou zond Vrijdag het antwoord van de Sovjet-Unie uit op de Amerikaanse nota over het vermisten Amerikaanse vliegtuig. In dit antwoord, dat Vrijdag aan de Amerikaanse ambassadeur in Moskou is overhandigd, wordt herhaald, dat volgens geverificeerde gegevens het Amerikaanse toestel boven Russisch grondgebied het vuur had geopend op een Russisch gevechtsvliegtuig en vervolgens was weggevlogen. Er wordt opnieuw gezegd, dat het Amerikaanse toestel een viermotorige B-29 bommenwerper van het type „Vliegend Fort" was. De Amerikaanse nota wordt genoemd „een poging om de verantwoordelijkheid voor het incident te ontgaan." De Amerikaanse eis tot schadevergoeding wordt „ongegrond" genoemd. Rusland wist niet, of er een Amerikaanse vliegtuig was neergestort, maar indien dit zo was — zoals in de Amerikaanse nota verklaard wordt, — lag de verantwoordelijkheid bij de Verenigde Staten, die „het vliegtuig hadden uitgezonden om de Russische defensies te fotograferen."

In de Amerikaanse nota was gezegd, dat Russische gevechtsvliegtuigen een ongewapend Amerikaans vliegtuig van het type „Privateer" hadden neergeschoten.

Met betrekking tot de Amerikaanse eis, dat aan de Russische luchtmacht de meest nadrukkelijke instructies gegeven worden om herhaling van het incident te voorkomen, wordt in de nota gezegd:

„Het is niet moeilijk te begrijpen, dat alle luchtmachten de instructies hebben om de onschendbaarheid van de grenzen te verdedigen. In geval van schending van de grenzen van haar vaderland door een buitenlands vliegtuig zouden alle luchtmachten precies als de Russische gehandeld hebben." De Sovjetregering herhaalt in verband met het bovengenoemde haar krachtige protest „tegen de grove schending van de Sovjet-grenzen door een Amerikaans militair vliegtuig."

VINSON SPREEKT FELLE WOORDEN.

— Carl Vinson, de voorzitter van de commissie voor de strijdkrachten van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, beschuldigde Vrijdag Rusland van „een moorddadige, geniepige en verachtelijke handelswijze, welke door de Russische regering oogluikend is toegestaan." Vinson sprak over het verloren gaan van de levens van de tien inzittenden van het onbewapende patrouillevliegtuig van de Amerikaanse marine.

ACHESON OVER DE WERELDSITUATIE.

Washington — Acheson, de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken, wees Vrijdag op een persconferentie de Russische nota over Triëst van de hand als „een poging om oplossing van de quaestie door de onmiddellijk daarbij betrokken partijen te verijdelen".

In een commentaar op een aantal recente Russische stappen verklaarde Acheson naar aanleiding van de Sovjet-nota over het incident met de Privateer: „Het is duidelijk, dat de Sovjet-regering geen poging gedaan heeft om een onderzoek naar de zaak in te stellen."

Acheson verklaarde, dat, hoewel hij de internationale toestand ernstig achtte, hij niet geloofde, dat de wereld naar een „gewapend conflict" afgleed. Acheson bevestigde echter, dat de toestand gespannen is en dat de handelingen van de Sovjet-regering er allesbehalve toe bijdragen deze spanning te verminderen.

De minister zeide, dat zijn departement nog niet de volledige tekst van de Sovjet-nota over Triëst had ontvangen. De Russische beschuldigingen, dat de geallieerde autoriteiten in Triëst de mensenrechten en -vrijheden schonden en militaire bases aanlegden, noemde hij onzin. Op de vraag, of de door de Sovjets beschoten Privateer in type of uitrusting iets bijzonders had, zeide Acheson, dat het beantwoorden van deze vraag niet op zijn terrein lag.

TRUMAN GELOOFT NOG STEEDS NIET IN EEN OORLOG.

Fort Benning — President Truman deelde Vrijdag de Amerikaanse militaire leiders in een informele toespraak mede, dat hij niet geloofde in een derde wereldoorlog. „Wij hebben twee oorlogen en 30 jaar nodig gehad om te beseffen, dat onze plaats in de wereld er een van leiderschap was. Nu willen wij dit leiderschap voor de vrede en de welvaart van de gehele wereld aan ons houden of wij moeten doen als na de eerste wereldoorlog en zodoende een derde uitlokken."

VERSTREKKEND VOORSTEL IN HET HUIS VAN AFGEVAARDIGDEN.

Washington — John McCormack, de leider van de democraten in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden, stelde Vrijdag voor, dat de Verenigde Staten naar aanleiding van het incident met het Amerikaanse marinevliegtuig boven de Oostzee, de diplomatieke betrekkingen met de Sovjet-Unie verbreken. De houding van dit land is beledigend, zo zeide hij.

LIE IS BEZORGD.

Lake Success. — Trygve Lie, de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, die vandaag naar Europa zal vertrekken om te pogen de impasse tussen Oost en West te verbreken, verklaarde Vrijdag te Lake Success, dat de situatie in de Verenigde Naties nu erger is dan ooit. Op de vraag, of Moskou enige belangstelling voor zijn verzoek had getoond, antwoordde Lie, dat het Kremlin officieel geen blijk daarvan had gegeven, doch dat de plaatselijke Russische contacten gunstig gestemd waren. Lie zeide, geen onmiddellijke resultaten van zijn reis te verwachten. Hij verklaarde „bemoedigd" te zijn door de bespreking, die hij Donderdagavond met Truman en Acheson had gevoerd.

DE BELGISCHE KONINGSQUAESTIE.

Brussel. — De drie grote partijen van België hebben vandaag overeenstemming bereikt over een plan, waarbij koning Leopold op de troon zal komen en vervolgens tijdelijk zijn prerogatieven aan zijn zoon zal overdragen. Dit resultaat werd bereikt na drie dagen confereren van de afgevaardigden van deze partijen met de kabinets-formateur Van Zeeland. Aan het einde der besprekingen van heden heeft de voorzitter van de liberale partij, Motz, verklaard: „Wij zijn het eens geworden over de tekst van het plan en moeten deze nu voor onze partijen verdedigen." De socialistische afgevaardigde, Spaak, verliet de vergadering in grote haast om het plan aan de algemene raad van de partij, die reeds vergaderd heeft, voor te leggen. Het nationale comité van de liberale partij zal het plan morgen bestuderen. Baron Van der Straten Waillet (christelijke volkspartij) zeide, dat de partijraad van de CVP Zondag bijeen zou komen. Dit hield echter niet in, dat er vóór Maandag geen politieke ontwikkelingen zouden plaats hebben. Integendeel, zo zeide hij, ik hoop, dat er morgen een nieuwe regering zal zijn. Het plan, waarover de partijen het eens geworden zijn, is dat van Leopold zelf. De volledige bijzonderheden worden geheim gehouden, doch naar verluidt ontstonden de moeilijkheden hoofdzakelijk door het feit, dat de Socialisten hun standpunt handhaafden, dat Leopold het land weer moest verlaten en in voorlopige ballingschap terugkeren, zodra hij zijn prerogatieven aan Boudewijn heeft overgedragen. De CVP verzette zich tegen dit standpunt. Andere moeilijkheden rezen uit de kwestie van de beëindiging van de tijdelijke overdracht van de koninklijke volmachten. In zijn recente radio-boodschap verklaarde de koning, dat de tijdelijke overdracht „in overeenstemming met de regering op een tijdstip, dat mij juist schijnt in verband met de belangen van het land" beëindigd zal worden.

DE SOVJETNOTA OVER TRIEST.

Moskou. — In de Sovjet-nota over Triëst worden samenvattend de volgende maatregelen nodig geacht: *1.* de bepaling van het tijdelijk regiem voor Triest moet onmiddellijk in werking treden; *2.* er moet onmiddellijk een gouverneur worden benoemd; *3.* in overeenstemming met de bepalingen van het verdrag moet een voorlopige regeringsraad worden gevormd; *4.* de datum van de in werkingtreding van het permanente statuut voor het vrije gebied moet worden vastgesteld; *5.* de onwettige Brits-Amerikaanse marine-basis moet worden opgeruimd; *6.* de Britse en Amerikaanse troepen moeten worden teruggetrokken.

Reuter tekent hierbij aan, dat Engeland, Frankrijk en Amerika in Maart 1948 gezamenlijk hebben voorgesteld het vrije gebied Triëst aan Italië toe te kennen. De inhoud van de nota werd vandaag driemaal door „Tass" herhaald, hetgeen gewoonlijk geschiedt met verklaringen, welke van het allergrootste belang worden geacht.

Naar men verwacht, zal het Italiaanse kabinet heden de nota bespreken.

Vorige week heeft graaf Sforza, de Italiaanse minister van buitenlandse zaken, de kwestie Triëst ter sprake gebracht door een beroep te doen op maarschalk Tito om de kwestie te regelen door rechtstreekse onderhandelingen. Deze besprekingen dienden echter gebaseerd te zijn op de verklaring der Westelijke geallieerden, volgens welke het gehele gebied aan Italië diende te komen.

Woordvoerders van Joegoslavië verwierpen de laatste voorwaarde, doch verklaarden zich bereid tot onderhandelen. Ook Frankrijk en Amerika alsook Engeland zeiden voorstanders te zijn van rechtstreekse besprekingen. Functionarissen te Washington hebben ontkend, dat het vredesverdrag met Italië geschonden zou zijn door handhaving van troepen in Triëst. Men beschouwt de Sovjet-nota een propaganda-stunt om de situatie verward te maken. De Sovjet-Unie heeft de grootste belemmering veroorzaakt door haar weigering om accoord te gaan met de benoeming van een gouverneur. Iedere regeling van het vraagstuk, aldus deze Amerikaanse functionarissen, diende rekening te houden met het Italiaanse zowel als het Joegoslavische standpunt.

In diplomatieke kringen te Londen wordt gemeend, dat Engeland de Sovjet-nota zonder voorbehoud zal verwerpen.

De Italiaanse communistische partij heeft gisteren de terugtrekking van alle bezettingstroepen uit Triëst en de benoeming van een gouverneur door de Veiligheidsraad geëist.

Recht tot het hart

— De behoefte die wij hebben aan de toegevendheid van anderen moest ons zelf toegevender maken.

het nieuws van vandaag

Verbijsterend in zijn schijnbare onoplosbaarheid en meer nog in de aan burgeroorlog grenzende animositeit, die het vermag, op te wekken, is het Belgische koningsdrama.

Leopolds karaktereigenschappen, die toenvalligerwijze minder goed verenigbaar zijn met de plooibare dienstbaarheid, die de constitutionele monarchie nu eenmaal vereist, waren natuurlijk altijd latent in hem aanwezig, maar de tragische dood van zijn populaire en voorzichtige vader en van zijn wellicht nog meer populaire en tactische Koningin Astrid, liet hem zonder de correctieven, die gevaarlijke woorden of daden ten goede zouden kunnen leiden. Na verschillende wrijvingen met zijn ministers in de jaren voor de tweede wereldoorlog, kwam de klap op de vuurpijl met zijn eigenhandige overgave van het leger aan de Duitsers. „Ik ben even anti-Hitler als U bent", vertelde hij in Maart 1940 aan een gast, „maar vergeet niet, dat Duitsland de oorlog zal winnen."

Hubert Pierlot, de Premier van het Belgische kabinet in Londen, verklaarde in 1947: „De Koning is geen verrader. Wij trokken zijn goede bedoelingen nimmer in twijfel. Er is niets ongrondwettelijks gelegen in het feit, dat een Koning het bij het verkeerde eind heeft, als hij tenminste maar het advies volgt van zijn regering. De ministers nemen in dat geval de verantwoordelijkheid voor zijn daden van hem over. Maar de Koning heeft op zijn eigen houtje gehandeld tegen het advies van zijn regering.... En wat erger is, hij heeft nagelaten, zijn ministers van zijn plannen op de hoogte te stellen...."

Intussen beschouwde Leopold zich op het kasteel te Laeken als krijgsgevangene. Daar huwde hij in September 1941, eveneens zonder consult met zijn ministers, Mary Liliane Baels, dochter van de eigenaar van een visserijbedrijf, en noemde het een persoonlijke aangelegenheid.

Zo stonden de zaken, toen het Nazie-getij met de Duitse legers naar het Oosten terugebde en de Nationale politiek, ook in België, weer zijn eigen leven begon. Dat leven kende de tegenstelling van Vlamingen en Walen; van Socialisten, Liberalen en Katholieken. De Socialisten, leden en leiders, zijn overwegend Walen, en van oudsher waren zij in beginsel voorstanders van een republiek, ofschoon ze zich in het verleden aanpasten aan de grondwettelijke monarchie, zoals die in België bestond. De katholieken, in wier boezem de machtige Vlaamse fracties zijn, eveneens van oudsher, overtuigde royalisten.

De spanningen rondom de koningsquaestie hebben wij zien toenemen en ofschoon ze in de eerste jaren na de oorlog aan parlementaire discussie onttrokken werd, kon dit niet blijven duren. 12 Maart werd de volksstemming gehouden, die de bekende 57.68% voor de terugkeer van de Koning opleverde; 72.2% van de Vlamingen stemden er vóór; 59.8% van de Walen er tegen.

Leopold had gezegd, dat, indien hij minder dan 55% haalde, hij af zou treden ten gunste van Boudewijn. Het was meer. Te weinig echter om de socialisten, en teveel om de Koning te overtuigen. Als gevolg hiervan staat het politieke leven van België nu reeds meer dan een maand op het dode punt.

Het compromis-voorstel van de Koning: terugkeren op de troon, alleen om zijn prerogatieven tijdelijk, d.i. hangende een definitieve regeling van het probleem, aan de Kroonprins over te dragen, schijnt kans van slagen te hebben.

Alleen: de Socialisten willen dit alles zich laten plaats hebben, terwijl de Koning in ballingschap blijft. Wel zijn de deugden van voorzichtigheid en bezinning noodzakelijk in de mens. Vooral wanneer die mens een Koning is.

Kleine les, grote dwaling

De „Democraat" van 19 Maart begint met een *„kleine les"*.

Tussen les geven en doen is er nu eenmaal een groot verschil. Het is nooit geheel te voorspellen hoe een partij, die aan de markt is, zal optreden. De geschiedenis leert, dat de macht de grote reformator is van ideeën en idealen. Een partij aan de macht of een partij in opkomst ...... zij bevinden zich in totaal andere posities.

Soms echter licht een partij iets van de sluier op, men schrijf te spontaan zijn geesteshouding uit (de onoprechtheid is soms vermoeiend in de tropen), het zilverpapier scheurt, het verpakte artikel komt te voorschijn, gedeeltelijk, maar toch herkenbaar. De kleine „les" in de laatst verschenen Democraat is voor ons weer eens een grote les geweest.

Bepaalde juristen verwikkelen zich zelf juist door hun juristische aard in spitsvondige casuistiek, niet zo echter onze scribent in de „Democraat", de man van de heldere directe betoogtrant.

„Venum in cauda", het gif in de staart, is een courante methode aan het hof van de koningin der aarde, maar bij de kleine les zit het gif er al in, lang vóór het artikel zijn staart roert. Het zijn maar een paar tabletjes en er volgt een goed Hollands maal. Daarom moeten wij van de kleine les een analytische les maken.

* * *

De preambule der politieke rijpheid van de Democraat is essentieel ondemocratische en anti-democratisch. Wij lezen de volgende passage:

„De ervaring leert, dat het publiek over de gehele wereld al precies hetzelfde is. Wij kunnen met evenveel (en misschien nog meer) reden zeggen, dat de Nederlandse bevolking niet rijp is voor algemeen kiesrecht of dat het Amerikaanse publiek niet rijp is voor algemeen kiesrecht. Als men ziet, hoe klakkeloos en passief het Nederlandse stemvee zijn partijleiders blijft volgen — oorlog of geen oorlog, Indonesië of geen Indonesië, inflatie of geen inflatie — dan kunnen we terecht concluderen, dat het Nederlandse publiek geen eigen oordeel vormt en dus ook niet naar eigen politiek inzicht stemt".

Het is het typische dédain voor het beginsel van de massa, de grote hoop, de meerderheid, de zeggenschap van het stemvee dat, hoe gevaarlijk en rampzalig zijn strikte toepassing nu eenmaal kan zijn, een hoeksteen is van democratie.

Men kan zich ergeren, dat het stemvee achter onbetrouwbare politieke cowboys aanhobbelt zonder inzicht te tonen. Men kan op de massa neerzien en heimwee krijgen naar de oligarchie der enkele slimmelingen, diep in het hart misschien zelfs de totalitaire gedachte en het Fuehrersprincipe omhelzen. Het politieke leven van staten of staatjes, die aan het begin van de politieke historie staan, kan enige tijd in nevelen zweven. Uiteindelijk wordt het getoetst en hertoetst en komen de hatelijke maar onvermijdelijke vakjes: communist, totalitair, links of rechts, confessioneel, liberaal enz. aan de oppervlakte. Nieuwe begrippen of ideologieën zijn sinds Hitler en Stalin, Franco en Hirohito niet op de markt verschenen.

De politieke ideologieën zijn als merkauto's. Er komt eens een nieuwe chassis, een andere bumper, wat meer rode achterlichten, maar „Buick" blijft „Buick", „Ford" blijft „Ford". Na een jaartje rijden op de autowegen wordt het gemakkelijker de karretjes te onderkennen. Mogen wij dan de „Democratische Partij" het merkplaatje „totalitair" aanbieden op grond van de kleine les? Of is dit nog te veel insinuatie en te weinig verificatie?

* * *

Maar laten wij voorts aan met de analytische les en de propaganda-tumor verwijderen. Dat het volk der Antillen in politieke rijpheid aan de spits staat en bijv. Nederland zou overtreffen zal zeker geen zinnige Curaçaoënaar of Arubaan ooit beweren.

In een democratisch bestel, althans in een niet-totalitair systeem, heeft een volk de vertegenwoordigers of leiders, die het verdient. In een democratisch bestel is de leider de punt van het potlood. Schrijft de punt slecht, dan houdt dat verband met de kwaliteit van het potlood. De punt kan afbreken, er kan een nieuw geslepen worden, maar het grafiet is steeds van gelijke samenstelling, en wordt niet beter door het slijpen van een nieuwe punt.

* * *

Volgens de „Democraat" leert de ervaring dus, dat het

Als de ziele luistert . . .

„Ik ben de goede Herder".

Dit is het schoonste zelfportret, dat Jezus ons heeft geschonken. Hij als een slanke wachtzuil uit zijn zorgeloos grazende kudde verrijzend, een verloren lam beschermend voerend op Zijn schouders.

Dit is zijn schoonste zelfportret. Zo vinden wij Hem reeds op de muren van de catacomben geschilderd. In het licht van de olielamp treedt Hij uit het onderaards duister plotseling in ons leven: de herder, die het lam draagt, die een lam laat likken aan Zijn hand en die het hek opent om de schapen, luisterend naar Zijn stem, in te laten tot de grazige weiden van het eeuwige leven.

Dit is Zijn schoonste zelfportret. En het treffendst portret van ons. Schapen, die verloren, lopen, die om de vervulling van ons begeren verloren lopen, die om het geluk verloren lopen in een woestijn van gevaren, van ontbering, van onvervulde verlangens. En schapen, die zorgeloos grazen aan Zijn voet, die aan niets anders denken dan aan het goede voedsel, dat zij vinden, en zij vragen niet vanwaar het kwam, noch wat het anderen kostte.

Dit is het schoonst portret, van Hem en van ons.

Van Hem, die niet slechts met het weergevonden lam beschermend op Zijn schouders staat, maar die het zocht te voren; die zich zorgeloos begaf, Hij heel alleen, in de alom tegenwoordige gevaren van de woestijn: die bloed en leven feil had, om wat Hij op de schouders draagt, te vinden; die eigen dood niet telde om lammeren van den dood te redden.

En van ons, die gedachtenloos als schapen zijn; die verdwalen, van de ene lust naar de andere dolend, totdat wij ons verstekt vinden in de doornen onzer ondeugden met schrijnende schrammen overal en leegte, waarin ons diepste verlangen vruchteloos roept.

Of van ons, die het goede eten en niet verder denken: die veilig zijn, omdat het gevaar ons niet trok.

Als schapen zijn wij inderdaad, zo onnozel, zo weerloos.

Goede Herder, laat ons dan tenminste Uw schapen zijn. Staat Gij steeds beschermend boven ons, denkend waar wij zonder zorgen zijn. Want als Gij onze Herder niet waart, waarlijk, tot wie zouden wij, schapen, gaan.

Nederlandse „stemvee" klakkeloos en passief zijn partijleiders blijft volgen.

Dat het zijn partij leiders blijft volgen is inderdaad een les van de ervaring, want een feit. Maar dat het dit „klakkeloos en passief" doet, is een ervaring, die alleen door kleine schoolmeesters, welke kleine lessen geven, kan worden opgedaan.

Dit constant volgen van een bepaalde partij en partijleiders is een verschijnsel, dat alleen om zijn constantheid, klakkeloos en passief genoemd wordt, niet slechts door de kleine lesgever van de „Democraat", maar door meer zulke fris critische geesten. Alleen jammer dat constant niet synoniem is niet klakkeloos en passief.

Het volk heeft in een democratische staat zijn eigen lot en bestemming, zijn eigen welzijn in handen. Het kan het maken en breken.

Dit welzijn omvat een grote verscheidenheid van belangen. Verscheiden ook in hun gewicht en invloed: er zijn belangen, die, wanneer ze geschaad worden, de gehele maatschappij op slag ontwrichten. En er zijn belangen, waarvan de verwaarlozing ter nauwernood bemerkt wordt. Er zijn de woorden, die zo vaak gebruikt worden: geestelijke en tijdelijke belangen.

Het volk kan het algemeen welzijn van zijn gemeenschap niet zelf bewerken. Het mist daarvoor de capaciteit, de tijd en de positie. Het heeft daarvoor bestuurders nodig, die wel de tijd en de capaciteit hebben en de daarvoor nodige machtspositie uit de hand van het volk ontvangen. Want in een democratische staat kiest het volk zijn bestuurderen zelf. Dat is het enige, maar dan ook boven alles belangrijke, wat een democratisch volk doet t.a.z. van zijn eigen algemeen welzijn: dat het zelf de mensen kiest, die dit moeten bewerken.

Het politiek inzicht van een volk wordt dan ook gemeten aan de *kwaliteit* van de leiders, die het kiest.

Kiest het bekwame bestuurders, gelijk de partijleiders in Nederland over het algemeen wel mogen genoemd worden, dan komt dat omdat het volk geen „stemvee" is, omdat het een goed politiek inzicht heeft. Kiest het die constant, dan is dat geen klakkeloosheid noch passiviteit, maar iets dat beter is dan politiek inzicht en dat is, constant politiek inzicht.

Het kiezen, en meer nog het constant kiezen van bekwame bestuurders, veronderstelt politiek inzicht bij de massa. Niet is daarmee gezegd, dat het dus een diepgaande kennis heeft van alle, vaak technische, détails maar dat het zich levendig bewust is van de grote principes die niet slechts het menselijk leven, maar ook de politiek beheersen; dat het begrijpt, welke belangen de hoogste zijn voor individu en gemeenschap. En het getuigt van goed politiek inzicht leiders te kiezen, en van beter inzicht hen blijvend te kiezen, wanneer men de morele zekerheid heeft, dat deze hoogste belangen bij hen in goede handen zijn.

Kiest het volk leiders, die „politiek onrijp" zijn, gelijk de „Democraat" beschamend genoeg van het Curaçaose volk zegt, dan beschuldigt de „Democraat" zijn eigen volk van datgene, wat hij aan de politici verwijt. En zelfs kleine lessen zijn niet in staat de logica van deze consequentie op zijn kop te zetten.

Wie de leiders van politieke onrijpheid beschuldigt, beschuldigt het volk en terecht. Want de raddraaiers moeten voor elke draai tegenover hun (kies) volk verantwoording afleggen. De belangstelling voor politiek klinkt als frase keurig, zelfs fraai, maar moet men ook niet te hoog aanslaan.

Bangomuziek, politieke „moonlightparties" in koralen trekt vaak publiek, dat uit is op goedkoop volksamusement. De politiek is hier vaak de bioscoop der armen van geest en heeft met politieke rijpheid niets van doen.

De aan „crime thrillers" verslaafden krijgen deze week weer hun portie in *Cinelandia*, waar de film „Criss Cross" kris kras door fatsoen, en menselijkheid speelt in een oude gangsterdraak.

Zoals gewoonlijk moet de bezetting het weer goed maken, Burt Lancaster met zijn fascinerende felle kop, Dan Duryea, als een fraaie ras-schoelje, zijn lievelingsrol, en Yvonne de Carlo als de muze der verdorvenheid op deze ietwat louche Hollywoodse Helikon.

Een menu van moord en doodslag, liefde en haat, oppervlakkig en leeg, men doet vreselijk zijn best om „slecht" en „hard" te zijn en wij zijn er ook van overtuigd, dat van deze films op onze jeugd het tegendeel van een opvoedende werking zal uitgaan.

In het begin is er geen touw aan vast te knopen, is de film wel wat erg kris kras, maar geleidelijk aan komt alles weer in het gareel van de beproefde grove „misdaad- en meisje" klasse.

Een mooie hold-up met traangasaanvallen en schietpartijen, de hardvochtige schoonheid van Yvonne en het soms goede spel zullen het geheel misschien voldoende opsieren om U wat verstrooiing te bieden.

—:—

In **ROXY** draait weer eens zo'n bekend thema **„The velvet tough"**. U weet wel, de vrouw, die haar man niet meer liefheeft, andere aspiraties koestert en na een woordenwisseling haar wettige man het levenslicht uitblaast. Dat is het begin van de film over het leven in de wereld der acteurs en actricen, want dit weinig hartverheffend verhaal heeft het artistenleven als achtergrond. Het drama gaat dan verder in de figuur van een tweede vrouw, die de dode man (Gordon) heeft lief gehad en voor de schuldige wordt gehouden. De spanningen worden de pseudodaderes wel wat te machtig en om het verhaal niet al te ingewikkeld te maken, pleegt zij na haar „shoc" maar zelfmoord.

En dan wordt het aan een inspecteur van politie overgelaten in de duistere zaak opheldering te verschaffen. Over het vertoonde spel in dit geheel kunnen wij kort zijn. De politie-inspecteur is in zijn rol uitstekend, Rosalinda Russel domineert in de hoofdrol door gaaf, maar niet briljant spel, de film is rijk aan filmische momenten, die ons naar een climax voeren. Het voorprogramma is uitstekend en zal — met de hoofdfilm — een bezoek aan dit theater rechtvaardigen.

—:—

IN **WEST-END** draait dit week-einde de M.G.M. **„The secret garden"**, die werd vervaardigd onder regie van Fred. M. Wilcox (Waarom stond deze naam niet in de advertenties?). De voornaamste rollen in deze film worden gespeeld door kinderen, en hoe: ontroerend, knap en overtuigend; wij noemen de geliefde Margaret O'Brien en Dean Stockwell. Een heel aardige vondst in deze film was, dat bepaalde fragmenten (niet de gehele film), in kleuren was opgenomen, waarmede de vervaardigers van deze film een juist inzicht in dit procede aan de dag hebben gelegd.

Verder is men er in geslaagd de taal van het boek (de film is gebaseerd op een novelle van Francis Hodgson Burnett) in aansprekende, suggestieve filmtaal om te zetten. Margaret O'Brien vervult de rol van een jong meisje, dat door de dood van haar ouders in India haar verdere opvoeding in Engeland moet genieten. Na dit al direct pakkende en boeiende begin van de film, wordt ons op niet al te originele wijze, doch toch wel levensecht duidelijk gemaakt, dat de nieuwe omgeving het meisje helemaal niet zint. Het hoofdthema van de film ontwikkelt zich als zij vriendschap aanknoopt met een jochie, dat ze in de omgeving van het landgoed, waar ze woont, leert kennen. Want met hem samen gaat ze dan het plan smeden om „de geheime tuin" binnen te dringen; of ze hier in slagen, moet U zelf maar eens gaan zien. Een boeiend filmverhaal!

CURACAO

NIEUWE K.L.M. DIENSTREGELING IN WEST INDIE.

Met ingang van 23 April a.s. zullen er in de dienstregeling, zoals deze momenteel door de K.L.M. in West Indië wordt uitgevoerd, enkele wijzigingen worden aangebracht. De belangrijkste verandering vindt plaats op het traject Curaçao Aruba-Miami, waar de 4 rechtstreekse wekelijkse diensten Aruba-Miami plaats maken voor 2 diensten via Kingston en 2 diensten rechtstreeks. Het traject van de dagelijkse dienst Curaçao-Aruba-Miami wordt dus op Dinsdag, Donderdag en Zaterdag via Kingston en Havana, op Vrijdag en Zondag via Kingston en de overige dagen (Maandag en Woensdag) rechtstreeks. De rechtstreekse diensten en die via Kingston geven in Miami een uitstekende aansluiting op Eastern Airlines, zodat men nog voor middernacht in New York aankomt. Op deze dienst is het K.L.M. ticket eveneens geldig, zodat geen extra dollars hiervoor behoeven te worden meegenomen.

Curaçao-Aruba.

Op het traject Curaçao-Aruba v.v. zijn er eveneens enkele wijzigingen in de dienstregeling gekomen. De veranderingen zijn: op Maandag, Donderdag en Zaterdag vertrekken de middagdiensten van 15.50 en 18.15 respectievelijk 15.35 en 18.45 van Curaçao. Op Dinsdag en Zondag worden de vertrektijden van de vluchten van 13.30 en 18.15 respectievelijk 14.05 en 18.45. Op Woensdag en Vrijdag wordt slechts de dienst van 13.30 een kwartier vervroegd.

Curaçao-Bonaire v.v.

Deze dienst wordt op alle dagen behalve des Maandags 40 minuten later gevlogen: vertrek Curaçao 16.40, vertrek Bonaire 17.40. Op Maandag blijven de tijden: 7.00 vertrek Curaçao en 8.00 vertrek Bonaire.

Aruba-Curaçao.

De dagelijkse dienst vanuit Aruba naar Curaçao wordt van 19.35 verlaat tot 19.45. De middagdienst van 14.40 vertrekt op Dinsdag en Zondag voortaan om 15.30.

Overige diensten.

In de dienstregeling op de trajecten Curaçao-Aruba-Maracaibo en Aruba-Caracas zijn eveneens klein wijzigingen gekomen. Nadere inlichtingen hierover zijn bij de K.L.M. agenten en het passagekantoor te verkrijgen.

Wist U

dat het tehuis voor oude dames van het Wit Gele Kruis binnenkort 7 jaar bestaat?

dat er zich onder de 84 die het voormalig pensionaat Welgelegen bewonen een tiental blinden bevinden?

dat de Eerwaarde Zusters van Roosendaal dag in dag uit in de weer zijn om deze oudjes een gelukkige levensavond te bezorgen?

BEZOEK GOUVERNEUR VAN SURINAME.

Gouverneur Klaasesz en Peters zullen Dinsdagochtend om 7 uur met de van Speyk op Aruba arriveren.

Er zullen verschillende bezoeken worden afgelegd, o.a. aan de Lago en de Surinameclub.

Z. Exc. Gouverneur Peters zal een lunch aanbieden, waar aan zullen zitten de gezagheber Hesseling, mr. L. C. Kwartsz, Staten voorzitter Yrausquin, J. E. M. Arends allen met echtgenoten.

DR. HARTZ HOUDT CAUSERIE IN VENEZUELA.

Door de Faculteit der Geneeskunde van de „Universidad de los Andes" te Merida, (Venezuela), is dr. Ph. H. Hartz uitgenodigd om aldaar enige lezingen te komen houden. Op weg naar Merida zal hij ook in Maracaibo enige malen spreken. Eén van de onderwerpen zal zijn: het onderwijs in de geneeskunde in Nederland.

J.P.F.-NIEUWS.

Wij ontvingen van mr. dr. J. C. de Miranda, voorzitter van de Regeringsraad, het volgende telegram:

„Gouverneur Suriname vertrekt Curaçao waarts, Zaterdag 22 April per K.L.M.-vliegtuig stop. In overleg Gouverneur Antillen bijeenkomst met Uwe vereniging bepaald".

Wij dringen er nogmaals bij de leden op aan, Zondagavond uiterlijk om 8.20 uur in de club aanwezig te zijn, ter bevordering van een vlot verloop van de avond.

Het Bestuur.

CHESTERFIELD HOUDT PREMIERE.

Morgenmiddag half vier speelt een elftal van Curiel en Sons onder de clubnaam „Chesterfield" een wedstrijd tegen een elftal van de C.P.N. Het is voor Chesterfield de première op het C.P. N. terrein.

IN HET KORT.

— Er waren gisteren maar 5 lichte aanrijdingen met een totaal schade van ƒ 400.—, drie personen werden verbaliseerd wegens verkeersovertredingen.

— Op Damacor woedde gisteren een klein gasvlam-brandje. De politie rukte uit met een 700 Liter watertank.

— In de officieren cantine van de landmacht in Suffisant zal op Zaterdagavond 29 April een cocktail-party gehouden worden ter gelegenheid van de verjaardag van onze Koningin.

— Een lezer doet de suggestie om de nieuwe verkeersweg bij West-End te noemen „Theclaweg". En dit naar aanleiding van een orkaan, die in 1877 gewoed heeft en op die plek nog al slachtoffers heeft geëist.

— De minimum temperatuur maximum temperatuur 29,1 C was gisteren 23,2 C. (73.8 F), de (84,4 F)

— Op Groot Kwartier speelt om half elf Amos tegen Bito in de korfbalcompetitie.

— En in de „Groene Wigwam" op het Rif kunnen wij morgen de gehele dag de padvinders in hun werken en streven bewonderen. Het is daar padvinderdag.

PRINSES WILHELMINA FONDS.

Ten bate van het Prinses Wilhelmina Fonds, hetwelk in de eerste plaats beoogt de verzekering van medische behandeling aan minvermogende kankerpatiënten in de Nederlandse Antillen, zullen ter gelegenheid van de verjaardag van H.M. de Koningin, oranje- rood- wit-blauwe strikjes worden verkocht.

Met de verkoop van deze strikjes zal reeds begonnen worden op Zondag 23 April a.s. zodat een ieder in de gelegenheid zal worden gesteld zich voor 30 April van een strikje te voorzien en dit op de verjaardag van Onze geliefde Vorstin te dragen.

TENTOONSTELLING VAN WERK VAN TJIENKE DAGNELIE.

In aansluiting op de tentoonstelling van exlibris, die vorig jaar gehouden werd in de studiezaal van de Gouvernements-bibliotheek (Cultuurcentrum), wordt thans daar ter plaatse een expositie voorbereid van het werk van Mejuffrouw T. Dagnelie.

Tjienke Dagnelie ontving haar opleiding aan de Nationale Hogere School voor Sierkunsten te Brussel, waarna zij enige jaren werkzaam was in België en Nederland. Zij hield zich vnl. bezig met het illustreren van boeken en het ontwerpen van boekomslagen. Haar grafisch werk omvat: houtsneden, linoleumsneden en droge naald gravures. Fraaie specimina hiervan zullen te bewonderen zijn.

Daarnaast schilderde T.D. veel naar de natuur, haar in België en Frankrijk gemaakte aquarellen vallen op door hun bijzondere sfeer en fijne pasteltinten.

De tentoonstelling wordt gehouden van Woensdag 26 April t/m Zondag 30 April.

STAATSCOMMISSIE TOT HERZIENING VAN DE GRONDWET.

's-Gravenhage — De staatscommissie in Den Haag, welke tot taak zal hebben de regering van advies te dienen omtrent herziening van de grondwet, mede met het oog op de reeds ten dele tot stand gekomen, ten dele in voorbereiding zijnde nieuwe rechtsorde, zoals bedoeld in art. 208, is bij K.B. ingesteld. De commissie zal haar zittingen in Den Haag houden. Voorzitter is minister Van Schaik, vice-voorzitters minister Van Maarseveen en prof. Kranenburg. Leden zijn o.a. prof. Beel, prof. mr. dr. G. van den Bergh, hoogleraar aan de gemeentelijke universiteit te Amsterdam; prof. dr. A. M. Donner, hoogleraar aan de vrije universiteit te Amsterdam; prof. mr. dr. J. P. A. François, raadadviseur bij Buitenlandse Zaken; het kamerlid Jhr. mr. Van der Goes van Naters, de heer M. P. Gorsira, vertegenwoordiger der Ned. Antillen; mr. J. P. Hooykaas, advocaat-generaal bij de Hoge Raad; mr. Jonkman, prof. dr. W. J. A. Kernkamp, het Eerste Kamerlid mr. Molenaar, het Tweede Kamerlid mr. Oud, mr. dr. R. H. Pos, vertegenwoordiger van Suriname; de Tweede Kamerleden prof. Romme, en de heren Schouten en Tilanus; het Eerste Kamerlid mr. dr. Witteman en dr. A. A. L. Rutgers.

De commissie zal 28 April in de Treveszaal door minister-president Drees worden geïnstalleerd, waarna zij haar eerste vergadering houdt.

HOOFDAKTE.

Uitslag van de op 1 April op Curaçao gehou mens voor de Hoofda gedeelte.

Geëxamineerd: 9 ca afgewezen: 1, geslaagd: mes: P. A. Nooijen, A. Grevenbroek.

De heren: J. van Laer, v.d. Linden, W. P. H. H A. H. Lee Sack Fong, Forster, J. A. Vonsée.

SCHEEPVAARTBERIC

Vrijdag

Zulia naar Maracaibo, van Porto Cabello naar *IJssel* van New Orleans, *Jr.* naar Ciudad Trujillo, naar Rio Hacha en *Jo do* naar Porto Lopez.

VIJFTIG JAAR GELEDEN

Het Gouden Kruis

door

M. D. Latour O.P.

Op tien Mei 1950 bestaat de La Cruz (Het Kruis) vijftig jaar. Een respectabele leeftijd voor een weekblad in het Gebiedsdeel Curaçao! En onze La Cruz kan met ere en rechtmatige trots terugzien op de afgelegde loopbaan. Het zal de lezers van ons blad zeker interesseren, op welke wijze en om welke redenen het meest verspreide van alle Curaçaose bladen ontstond.

Herhaaldelijk had reeds de eerste Dominicaanse Bisschop, Mgr. H. J. A. van Ewijk, het gemis gevoeld van een eigen katholiek weekblad. De priesters misten de gelegenheid om ook buiten de muren van het kerkgebouw op te komen voor de katholieke belangen van de Missie. Aanvallen tegen de katholieke godsdienst, gedaan in andere tijdschriften, konden niet beantwoord worden; elke denkbare laster kon verkondigd worden tegen de Kerk en haar dienaren, er was niemand, die een lans kon breken te harer verdediging. En de gewone man van het volk slikte alles, zonder te weten, dat hij vaak vergif dronk. Daardoor leed het prestige van de godsdienst schade, de katholieke leer werd beschouwd als iets, dat goed genoeg was voor armen en onontwikkelden, die niet in staat waren de redelijkheid van hun Geloof te verdedigen.

Op politiek terrein telden de katholieken van Curaçao praktisch niet mee. Een katholieke partij bestond er niet en met de belangen van het eenvoudige katholieke volk werd maar al te weinig rekening gehouden. In de eerste twaalf jaren van zijn bestuur had Mgr. van Ewijk dit alles met droefheid ervaren. De noodzakelijkheid van een eigen blad had hij reeds lang ingezien en zodra hij in pater Jordanus Onderwater een bekwaam en vastdriftig redacteur ontdekte, die grondige wetenschappelijke kennis en algemene ontwikkeling in staat om aan een katholiek blad de nodige autoriteit te geven, besloot hij tot het oprichten van een weekblad, de Amigoe di Curaçao. De Bisschop zelf was een van de krachtdadigste medewerkers van de hoofdredacteur.

Op 5 Januari 1884 verscheen het eerste nummer en spoedig genoeg bemerkte de anti-katholieke pers, dat de machteloosheid van de katholieke Curaçaoënaars tot het verleden behoorde. Voortaan zou iedere aanval afgeslagen worden; valse beschuldigingen hielpen niet meer, want die werden toch onmiddellijk weerlegd en strekten slechts tot schande van de beschuldigers.

Ook vraagstukken van economisch en sociaal belang voor het Gebiedsdeel werden geregeld in de Amigoe behandeld. De katholieke bevolking vond in hem altijd een krachtige verdediger. De invloed van het blad steeg met de jaren.

Toch had de Amigoe een ongemak: het blad werd gedrukt in twee talen, met de bedoeling om zowel de Nederlanders als de Papiamenters te gerieven. In werkelijkheid vonden beide partijen dit een onaangename oplossing. Men zag liever een uitsluitend Nederlands en daarnaast een uitsluitend Papiaments blad. Om die reden werd de La Union opgericht als tweewekelijkse blaadje. Zij was het orgaan van de St. Jozefs-gezellenvereniging. Het eerste nummer verscheen op 19 Maart 1889 en hoofdredacteur was de zo bekende gezellenvader Pater Ludovicus Jansen. De uitgave van dit zeer populaire blaadje werd gestaakt op 19 Maart 1897 bij het vertrek van Pater Jansen naar Nederland. Toen na anderhalf jaar de Pater van vacantie terugkwam, werd de uitgave niet hervat. De volksopvattingen hadden zich intussen gewijzigd. Het katholieke onderwijs begon zijn uitwerking te krijgen. Velen konden nu lezen en schrijven en wensten iets meer, dan een louter gezellenblaadje om de twee weken. Men wilde een formele krant. Enkelen uit het volk richtten toen een volksblad op: La Luz, waarvan het eerste nummer verscheen op 2 Augustus 1899. De redactie was met de beste bedoelingen bezield, vol vuur en vol enthousiasme. Zij moest echter weldra ondervinden, dat dit wel voldoende is om een blad op te richten, maar niet om het in stand te houden. Daar komt belangrijk meer voor kijken. Gevolg was, dat na tien vuurpijlen het laaiend enthousiasme was opgebrand en het blad ter ziele ging. Ter zelfder tijd hadden de tegenstanders van de Missie kans gezien om de Heren Béthencourt, drukkers van de Amigoe, tegen het Vicariaat in het harnas te jagen, zodat zij weigerden voortaan de Amigoe te drukken.

Toen opende Mgr. J. J. A. van Baars op 1 April 1900 een eigen drukkerij en liet 10 Mei daaropvolgend het eerste nummer verschijnen van een eigen katholiek volksblad: La Cruz. Sinds dien worden beide kranten gedrukt op de drukkerij van het Vicariaat.

De eerste redacteur van La Cruz was de Z.E. Pater Victor Zwijsen, van de Congregatie van de Fraters van Tilburg, die destijds onder hun leden ook priesters hadden. Hij werd bijgestaan door verschillende paters en leken.

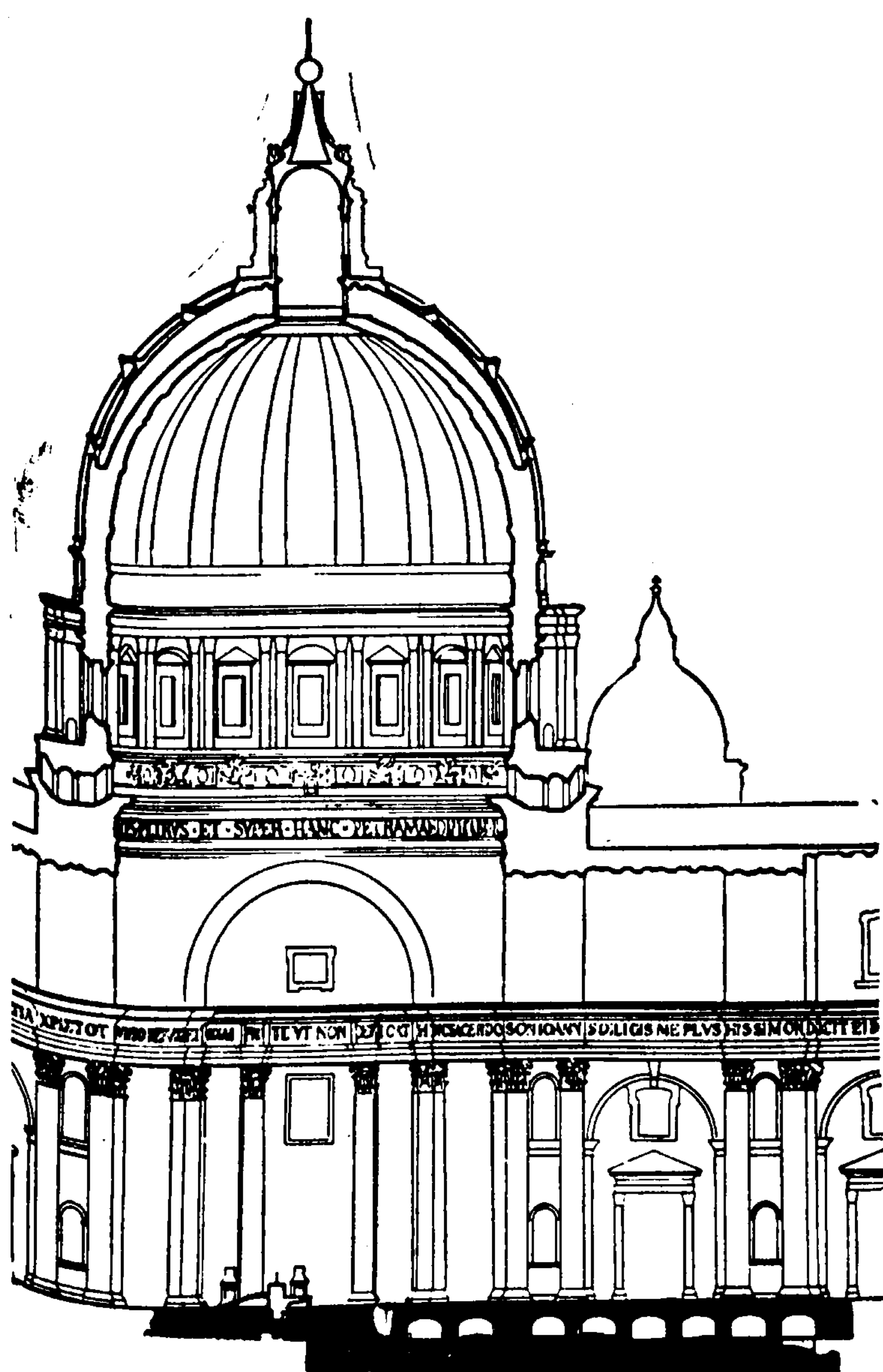
De uiterlijke reactie van de Amigoe was kort en droogjes. In het nummer van 19 Mei 1900 kon men lezen: „De vorige week is hier een nieuw weekblad verschenen, La Cruz genaamd, dat vooral gewijd is aan de katholieke belangen. Het wordt gedrukt op de drukkerij van het Apostolisch Vicariaat en de Administratie van de La Cruz is gevestigd op de Plaza Concordia No. 129 te Pietermaai. (Dat is tegenwoordig Julianaplein No. 5, dus de pastorie van Pietermaai). De voor Curaçao bizonder lage abonnementsprijs (per jaar fl. 3.—) brengt dit blad, dat in het Papiaments geredigeerd wordt, onder het bereik van een ieder".

De Vrijmoedige van 17 Mei zeide in haar aankondiging van La Cruz het volgende over dit blad: „Blijft het blad zich in de te volgen nummers gelijk wat inhoud en strekking betreft, dan kan het zijn zaak dienen, zonder aanstoot te geven".

Dat „aanstoot geven" is werkelijk prachtig. Dat de anti-katholieke pers honderde malen aanstoot had gegeven aan de katholieke bevolking, dat scheen men gewoon en tevens geoorloofd te vinden, maar nu er een katholiek blad verscheen, kreeg het onmiddellijk de wacht aangezegd, om toch vooral geen aanstoot te geven!

La Cruz bleek een verbeterde uitgave van de La Cruz. Zij ging er in bij het volk en wist door kalme bezadigdheid langzaam maar zeker terrein te veroveren. De vijandelijke pers, die nu een strijdbare tegenstander tegenover zich had, zong elke week een toontje lager, tot zij ten slotte bij gebrek aan tonen van het toneel verdween.

Nu is de La Cruz verreweg het meest gelezen blad op Curaçao. Het is steeds een weekblad gebleven en heeft er geen behoefte aan om iets meer te zijn dan dat. Het werkt trouw samen met de oudere broeder, de Amigoe di Curaçao, om de beginselen van ons Geloof dieper in te prenten in de hoofden en gemoederen van het Curaçaose volk. Wij, die nu terug kunnen zien over een periode van vijftig jaar, moeten La Cruz bij het einde van haar gouden jubeljaar, van harte onze welgemeende gelukwensen aanbieden en de alleszins gerechtvaardigde hoop uitspreken, dat het blad onder de huidige bekwame redactie nog talloze jaren moge blijven arbeiden aan de versterking van het geloofsleven en de algemene ontwikkeling van het Curaçaose volk.

HET GRAF VAN DE H. PETRUS

Het heidense kerkhof van het antieke Rome, waar volgens de overlevering de H. Petrus begraven werd, is na uitgravingen, die 10 jaren duurden, ontdekt onder de koepel van de Vaticaanse basiliek. Het zwarte gedeelte van bovenstaande foto geeft de plaats aan, waar de begraafplaats, met zijn schat aan heidense en christelijke graftomben, gevonden werd.

Het Amerikaanse tijdschrift 'Life' geeft in zijn nummer van 10 April een speciale reportage over de uitgravingen die voor de Christenheid van zulk een groot belang zijn.

Leden van de commissie der Verenigde Naties, belast met het toezicht in Eritrea, worden doorde inwoners van de stad Massawa hartelijk verwelkomd.

Rondom de Interimregeling

(van een medewerker)

Als men de jongste geschiedenis rond de Interim-regeling volgt, zou men bijkans nog medelijden krijgen met de Staten, wist men niet, dat ze alles zo dubbel en dwars verdiend hadden.

Eerst wilden ze naar Holland. Dat mocht niet. Toen nodigden ze Holland uit. Holland kwam niet.

Nu schreven ze de Staten-Generaal een brief, en ze noemden zich in de brief „gegriefd". Het is humoristisch. De brief van 31 Maart zal de Kamers niet beroeren.

Het was op 19 April 1949, dat Gouverneur Peters deze beroemde Staten installeerde en hun meedeelde, dat hun eerste taak zou zijn, advies uit te brengen over een Interim-regeling. En nu is het weer 19 April. Maar nog kwamen de heren niet tot een redelijk inzicht.

De pers wees er op, dat het niets dan geld verspillen zou zijn, nu nog eens een reis te maken naar de Staten-Generaal en gaf als argument, niet slechts, dat de Kamers toch wel op de hoogte zijn van het gevoelen der Staten, doch ook dat de Staten geen democratische weerspiegeling zijn van het volk der Nederlandse Antillen en dat dus de stem der Staten niet aan de eis van een democratische totstandkoming van de Interim-regeling zou voldoen.

Een Amigoe-artikel stelde voor, de Interim-regeling ineens in te voeren. Dit zou verschillende voordelen hebben, o.a. dat men dan op de grond van de Interimregeling zou kunnen beginnen met de decentralisatie. Overigens leefden we - wellicht natief – in de veronderstelling, dat dit toch wel kon.

De Commissie-Oppenheim heeft immers reeds in 1946 een ontwerp gemaakt.

In de Staten werd een verklaring afgelegd, dat het C.A.B. moest wijken in verband met de staatkundige reconstructie. Er werd geen uitleg gevraagd: was men wellicht bang voor een nieuwe speech van drie uur? Als rechtskundig commentaar op de Staatsregeling van 25 Mei 1948 is het zeker interessant te zien, hoe de Gouverneur er uit kracht van art. 70 zeer terecht op wees, dat het C.A.B. om een dergelijke verklaring niet af kon treden. Het „nos ta manda", oftewel „wij delen de lakens uit" is nu eenmaal geen argument om Staatsregelingen opzij te schuiven. Het was een zwak staatkundig moment voor de heer Gomez.

Opvallend is, dat in de krantjes van de N.V.P. zo weinig ruchtbaarheid is gegeven aan de antwoorden van de Regering in Nederland. Het zou goed zijn, indien ze die eens doorgaven, want de indruk, die deze replieken op de N.V.P. gemaakt hebben, verklaart wellicht ook haar veranderde houding t.o.z. van het zakenkabinet Engels.

De N.V.P. leider tracht de U.N.A. door woorden als „pariteitsgedachte" mooi om de tuin te leiden.

Wij wezen er reeds vroeger op, dat deze worden slaan op de **Rijks**delen en niet op de **eilands**gebieden, anders zou men ook voor Saba acht zetels kunnen eisen. Het is goed recht de belangen van Aruba safe te stellen, doch niet ten koste van Curaçao. Hier moet begrip groeien.

Op de Jaarvergadering van de K.V.P. — een denderend succes van die partij, welke men vroeger voor de stervende partij uitmaakte — werd de aanval op het C.A.B. als onverantwoorde politiek afgewezen.

Nieuwe verkiezingen werden algemeen als het voor de hand liggend verloop van de politieke geschiedenis verwacht. Dit alles doet denken aan de actie van de COPEI-partij in Venezuela, die met klem om verkiezingen vroeg.

De onrust in Indonesië, de verwikkelingen in Suriname, mogen natuurlijk niet gelijkgeschakeld worden met de comedie, die wij hier beleven, maar het is moeilijk de neiging er toe te onderdrukken.

De pers in Nederland komt de laatste tijd gelukkig met duidelijker artikelen over de politieke toestand van de Antillen te voorschijn.

Minister Stikker over de eenheid van Europa

's-Gravenhage — Minister Stikker heeft als politiek bemiddelaar en voorzitter van de Raad van de OEES in Rome een rede gehouden op een bijeenkomst van de raad van adviezen van de ERP, welke gevormd wordt door vertegenwoordigers van de voornaamste vakbonden in de Marshall-landen. Minister Stikker zeide, dat de eenheid voor Europa niet alleen wenselijk en dringenw nodig was, doch kon en moest worden bereikt in het huidige tijdsgewricht. Er zijn drie voorname bronnen, waaruit de huidige inspanningen en die van de toekomst kunnen en moeten putten: de erfenis van de Grieks-Romeinse beschaving, de christelijk-humanistische conceptie van het leven en tenslotte het ideaal van een werkelijk democratische regering, gebaseerd op gelijke rechten en het algemeen stemrecht. De minister meende, dat vrees een der voornaamste oorzaken was van het gebrek aan zelfvertrouwen, initiatief en doorzettingsvermogen, dat men tegenwoordig vaak in Europa aantreft. Deze vrees kan slechts verdreven worden, wanneer men zich bewust wordt van hetgeen, waarvoor deze vrees bestaat. De Europeanen zijn bevreesd voor het communistische totalitaire regeringsstelsel, werkloosheid en de mogelijkheid, dat de Europese landen er niet in zullen slagen economisch onafhankelijk te zijn tegen de tijd, dat de Marshall-hulp ophoudt. Minister Stikker geloofde, dat niettegenstaande de onzekerheid en het gemis aan een gemeenschappelijk doel, de vrede kon worden bewaard, omdat alle Europeanen dit verlangen. De minister meende, dat de vorderingen van de Westeuropese landen in een grotere eenheid door vrijwillige verenigingen tot dusver totaal onvoldoende waren om de grote gevaren af te weren, die het bestaan als vrije individuen en naties op dit ogenblik bedreigen. De binnenlandse politiek en de ontwikkelingen op economisch en sociaal gebied binnen de grenzen van elk Europees land kunnen niet langer beschouwd worden als een aangelegenheid van dat land alleen. Op economisch terrein is er vooruitgang in de richting van samenwerking, en het is als een geweldige verrichting te beschouwen, dat binnen het kader van de OEES de deelnemende landen het tot een gewoonte gemaakt hebben gegevens en inlichtingen van vertrouwelijke aard over de economische structuur aan elkander mede te delen. De volkeren hebben zich in de politiek te veel gedragen alsof zij leefden op verschillende planeten. Dringend nodig is: een gemeenschappelijk ideaal, een nieuwe stimulans om de energie aan te wakkeren en uit de eindeloze kring van bijeenkomsten, discussies en conferenties te komen. De oorzaak van het gebrek aan vorderingen is: de ongenegenheid zich opofferingen voor elkander te getroosten. De enige weg om een waarlijk Europese geest te scheppen is de geest van verlichte offervaardigheid, de weg van multilateralisatie van opofferingen. Men zal vrijwillig enkele dierbare souvereine rechten moeten opgeven en de mogelijkheid aanvaarden, dat besluiten aangaande gemeenschappelijke belangen te nemen zijn met minder dan unanimiteit. Thans is het ogenblik gekomen om het toestel van restricties, contingenteringen en financiële manipulaties overboord te werpen, nu een betrekkelijke stabiliteit in Europa kan worden bereikt.

De Nederlandse Krijgsmacht in internationaal verband

Amsterdam — „Nederlanders hebben getoond, zie de ervaringen in Indonesië, dat zij een goed gedisciplineerd leger kunnen vormen met een hoog moreel", aldus generaal mr. H. J. Kruls op een bijeenkomst van een afdeling van de Algemene Vereniging van Reserve-officieren, waarbij vele hoge officieren aanwezig waren, sprekende over „onze krijgsmacht in internationaal verband gezien". „Aan de andere kant — zo vervolgde hij — is echter nog weinig gedaan aan de opbouw van het leger en is de materieel-positie bepaald niet gunstig te noemen. De grootste handicap is echter de financiële situatie van Nederland. Maar wij zullen moeten zorgen, dat wij kunnen beschikken over land-, lucht- en zeestrijdkrachten, die in geallieerd verband kunnen optreden en van uitstekende hoedanigheid zijn. Zij zullen bescherming moeten bieden tegen de vijfde colonne en de burgerlijke verdediging moeten inrichten. In de eerste plaats zou Europa zich erop moeten richten in de eerste fase bij een eventuele strijd zich zelf te kunnen helpen".

aldus de generaal, die erop wees, dat vooral moet worden opgepast te voorkomen, dat zuinigheid ons ertoe brengt een onvolwaardige krijgsmacht te scheppen, hetgeen in vredestijd geld en in oorlogstijd bloed vermorsen zou betekenen. Hij legde er de nadruk op, dat het leger een goed moreel moet hebben. De krijgsmacht moet het vertrouwen van het volk hebben, dat verkregen kan worden indien het leger in de eerste plaats zelfvertrouwen heeft. De generaal schetste de ontwikkelingen met betrekking tot het Atlantisch Pact, dat „de mogelijkheid biedt tot komen tot een zodanige samenwerking, dat men erin zal kunnen slagen elke agressie af te weren. Deze mogelijkheid is er, omdat het oorlogspotentieel van het Westen veel groter is, dan van het Oosten. Het zal echter zaak zijn dit tijdig in actie te brengen en dat kan alleen, wanneer ook in vredestijd een deel van het potentieel is gemobiliseerd. Om dit te bereiken, zullen de staten nauw moeten samenwerken en een deel van hun souvereiniteit opofferen. Hoe groter gezamenlijke samenwerking, hoe sterker preventieve werking. In dit licht zullen de noodzakelijke offers de moeite waard zijn, want zij zullen de vrede verzekeren.

Op vragen merkte de generaal op, dat naar zijn vaste overtuiging de enige oplossing van het probleem der gezamenlijke defensie is te komen tot een gezamenlijke defensiepot. Maar dit zou waarschijnlijk een federaal samengaan betekenen en dus het opofferen van een goed deel der souvereiniteit. Dit is een zo geavanceerd standpunt, dat op het ogenblik een dergelijke politiek waarschijnlijk niet te verwezenlijken is. Generaal Kruls besloot: „Het behoud van de Westeuropese landen is van een zo eminent gemeenschappelijk belang, dat alle landen van het Noordatlantisch Pact alles op alles zullen zetten om bezetting van West-Europa te voorkomen. Een dergelijke bezetting zou inderdaad de vernietiging van de volkeren van West-Europa betekenen".

Naar de unificatie van West Europa

Brussel — De vijf mogendheden van de Westerse Unie hebben gisteren een drietal documenten ondertekend, hetgeen een verdere stap betekent naar de unificatie van West-Europa. Deze conventies verlichten de beperkingen ten aanzien van studenten en grensarbeiders en een derde betreft de sociale dienst. De studenten-conventie beoogt het aanmoedigen van jonge mensen om ruimere kennis op te doen van de leden-naties alsook om het hun gemakkelijker te maken om naast hun studie in andere dan hun eigen landen een bijbetrekking waar te nemen. Op grond van deze conventie mogen de studenten ten hoogste een jaar in dat land verblijven en zij betrekt ook de bezoldigingsschalen voor deze bij-betrekkingen om voor hun studies te kunnen betalen.

De tweede conventie coördineert de bestaande bilaterale overeenkomsten ten behoeve van mensen, die in een land wonen en in een ander werken en die daarvoor over de grens moeten. Door de vroegere bilaterale overeenkomsten werden grenszones vastgesteld en aan de arbeiders zijn grenskaarten verstrekt, op grond waarvan zij de grens kunnen overschrijden om naar hun werk te gaan. Deze kaarten werden gratis verstrekt. Zij komen in aanmerking voor dezelfde werkloosheidszorg en zullen onder dezelfde voorwaarden en op dezelfde loonschaal te werk gesteld worden, als de landskinderen.

In een supplementaire overeenkomst wordt de sociale en medische bijstand behandeld in aansluiting op de conventie ter zake, die in November jl. in Brussel werd ondertekend en die er in voorziet, dat de onderdanen van de Unie-landen, die in een ander dan het eigen land woonachtig zijn, kunnen profiteren van de medische en sociale wetgeving van dat land. Deze supplementaire overeenkomst verklaart, dat de Unie-onderdanen, die om bijstand verzoeken, slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden gerepatrieerd en dan alleen, wanneer hieruit geen ontbering voortvloeit. Zij stelt ook duidelijk vast de wettelijke aspecten van de duur van de verblijfsvergunning.

Met steun van de Verenigde Naties zijn verschillende internationale verenigingen begonnen de gezondheid en de hygiëne onder de kinderen der minder ontwikkelde gebieden te verbeteren. Hier ziet men een Noorse verpleegster in India een injectie geven tegen tuberculose. Reeds 200.000 kinderen ondergingen een behandeling ter bestrijding van de tuberculose.

Het Surinaamse Treefgeloof

door P. McDonald

...In de causerie, welke de heer A. A. Lamme op 31 Maart jl. in de J.P.F.-Club hield, vertelde hij o.m., dat een medicus in Suriname hem bij zijn recent bezoek aan dat land op het Surinaamse treefgeloof had gewezen, als een belemmering voor het weerstandsvermogen der bevolking tegen voorkomende ziekten. In het verslag over deze causerie, verschenen in de „Amigoe" van 1 April jl., wordt dit treefgeloof onder de Surinamers genoemd „een vaak bijgelovige en zeer nadelige hebbelijkheid om bepaalde waardevolle voedingsstoffen niet te eten." Waar dit treefgeloof daarna in vele kringen een onderwerp van discussies uitmaakte, menen wij goed te doen hierover het een en ander te vertellen, teneinde eventuele misverstanden te voorkomen.

Er is over de „treef" veel geschreven; wij noemen o.a. de betreffende toelichting in de Encyclopedie van Nederl. West-Indië, de artikelen in de West-Indische Gids van Dr. H. D. Benjamins en van de medici T. May, P. H. J. Lampe en W. F. R. Essed, welke stukken ons mede tot leidraad hebben gediend.

Het woord „treef", in de Surinaamse volkstaal „trefoe", een verbastering van het Hebreeuwse woord „terefa" (verboden spijs; Amsterdams Joods dialect: treife) is in Suriname de aanduiding van enig voedingsmiddel, dat bij voortgezet gebruik aanleiding geeft tot het ontstaan van huidaandoeningen en het ontstaan van lepra vergemakkelijkt of mogelijk maakt.

Sommige schrijvers, w.o. Dr. Lampe, beweren, dat het treefgeloof iets typisch Surinaams is, in zijn volle uitgebreidheid iets typisch Paramaribaans, beperkt dus tot de stad Paramaribo, in de 17e en 18e eeuw een invloedrijk Joods centrum, dat nergens elders in de nieuwe wereld werd aangetroffen. Andere schrijvers w.o. Dr. May, beweren, dat het geloof aan treef niet typisch Surinaams is. Dr. May becritiseert de toelichting (van de hand van Dr. H. Benjamins) in de Encyclopedie van Nederl. West-Indië, dat het treefgeloof — hoewel misschien niet in zijn tegenwoordige vorm — met de negers uit Afrika is gekomen en hoogstwaarschijnlijk een overblijfsel is van het totemisme, vertroebeld door elementen, die er in het nieuwe vaderland der negers zijn bijgekomen. Dr. May (Surinamer) noemt het vreemd, dat een **Afrikaans** geloof een naam draagt, afgeleid van een **Hebreeuws** woord, dat hetzelfde begrip aangeeft n.l. „verboden". Volgens hem is het eerder aan te nemen, dat de met de Israëlieten uit Brazilië in Suriname aangekomen negers, de „treife" van hun meesters hebben overgenomen, vandaar dat in het Surinaamse woord „trefoe" nog duidelijk het Hebreeuwse woord wordt teruggevonden. Daarom is — volgens Dr. May — het Surinaamse begrip over de „treef" geheel onafhankelijk van het Afrikaanse totemisme en vandaar, dat in het deel van Suriname, waar geen Israëlieten waren gevestigd, zoals in de districten Coronie en Nickerie, de treef ook niet bekend was. In deze districten waren de plantagehouders vooral Engelsen, w.o. vele Schotten.

Vanzelfsprekend liet Dr. Benjamins de critiek op zijn toelichting omtrent de treef, niet onbeantwoord. In zijn repliek haalt hij vele schrijvers aan ter bevestiging van zijn bewering, dat het Surinaamse treefgeloof uit Afrika afkomstig is. Hij vestigt o.m. de aandacht op de volgende passage uit het boekwerk „Beschrijvinge van Guiana" (1770/ blz. 992) van Mr. Jan Jacob Hartsinck luidend: „Ieder van hen (de plantageslaven) heeft zijn bijzondere verboden spijzen, daar hij zich van onthoudt; welke onthouding op hunne kinderen overgaat." De plantageslaven kenden toen reeds het treefgeloof, zeide Dr. Benjamins. Doch o.i. wil dit nog niet zeggen, dat zij het treefgeloof ook toen niet reeds van hun Israëlietische meesters leerden.

Dr. P. H. J. Lampe (Europeaan), die jarenlang als medicus in Suriname heeft gewerkt, maakte een grondige studie van het „treefgeloof" en in zijn artikel (verschenen in de West-Indische Gids) zegt hij heel voorzichtig, dat naar zijn mening dit niet vrij is van Afrikaanse invloeden. Volgens het bij vele negerstammen in Afrika bestaande bijgeloof — bekend onder de naam „tanna" — heeft iedere stam en iedere familie een beschermgeest in de gedaante van een dier, zelden van een plant. Dit „tannadier" kan niet ongestraft worden gedood, gewond of gegeten. Bij de Surinaamse bosnegers (de afstammelingen van de naar het binnenland weggelopen slaven) wordt onder een andere naam een min of meer overeenkomstig natuurgeloof (bijgeloof) aangetroffen. Iedere bosneger heeft zijn „kinah", erfelijk van de vader op de kinderen, welke „kinah", een dier ,bij uitzondering een plant is. In dit kinadier zetelt een geest, die moet worden geëerd, waarom het dier niet mag worden gedood of gegeten, op straffe van onheil, veelal in de vorm van ziekte.

Behalve de algemene kinah, hebben vele bosnegers nog een bijzondere kinah, geërfd van hun vader, de z.g. „boasi-kinah", waarvan de overtreding lepra zou kunnen veroorzaken (lepra wordt door de bosnegers boasi genoemd). Dit kinahgeloof wordt onder dezelfde vorm aangetroffen bij de negers in Frans- en Brits Guyana, van St. Lucia, Martinique en andere West-Indische eilanden. Overeenkomstige elementen van het tanna- en het kinahgeloof enerzijds en het treefgeloof anderzijds zijn — volgens Dr. Lampe — te vinden in het geloof aan de erfelijkheid van de aard der schadelijk geachte voedingsmiddelen, overgaande van de vader op de kinderen. Deze merkwaardige overeenkomst kan — zo vervolgt Dr. Lampe — moeilijk als geheel toevallig worden beschouwd, zodat er volgens hem alle reden is aan te nemen, dat — zoal niet het treefgeloof zelve met de slaven uit Afrika is ingevoerd — een van de manieren, waarop een treef kan worden verkregen, overgenomen is van het Afrikaanse natuurgeloof, n.l. de erfelijke treef overgaande van de vader op de kinderen.

Dr. Lampe ziet desniettegenstaande toch geen direct verband tussen het Surinaamse treefgeloof en het Afrikaanse natuurgeloof; hij is meer geneigd aan te nemen, dat het treefgeloof in Suriname is ontstaan onder Israëlietische invloeden. Gretig moet het zijn aanvaard door de slaven, die een dergelijk geloof betreffende het ontstaan ener ziekte gemakkelijk pasklaar konden maken voor hun Afrikaans gedachtenleven. Zuiver Afrikaans — zegt Dr. Lampe — is hoogst waarschijnlijk het begrip vaderstreef, zuiver Afrikaans ook tal van gebruiken, welke bij het opleggen en verdrijven van treven in Suriname in zwang zijn. Wij zouden hieraan willen toevoegen, dat het juist deze Afrikaanse „gebruiken" (nog door de onontwikkelde volk groepen van Afrikaanse afkomst in stand gehouden) zijn, welke als bijgelovigheden moeten worden bestempeld en die het ware begrip van de „treef" zo hebben vertroebeld.

In de Encyclopedie van Nederl. West-Indië vinden wij verder het volgende vermeld: „Op de Nederl. Antillen schijnt de treef niet békend te zijn; de periodieke schaarse aan levensmiddelen, inzonderlijk op de Benedenwindse eilanden, liet daar voor de treef geen beperking in voedsel over." Een oude Curaçaose dame, met wie wij dit onderwerp bespraken, vertelde ons, dat het woord „treef" door haar moeder in het Papiaments werd gebezigd. Een harer zusters kreeg een huiduitslag, zodra zij kreeften had gegeten en haar moeder zeide dan: „Esei ta bo treef, no comé". De jongere Curaçaoënaars kennen het woord „treef" evenwel niet, zodat wij de gevolgtrekking moeten maken, dat dit verbasterde Hebreeuwse woord hier in het vergeetboek is geraakt. De omstandigheden op deze kleine eilanden waren ook in de slaventijd geheel anders als in Suriname. Hier konden de slaven of hun afstammelingen zich niet in zg. reservaten terugtrekken en al hun Afrikaanse bijgelovigheden behouden; hier drong het onderwijs tot hen in alle lagen door en maakte voor een groot deel een einde aan het Afrikaanse bijgeloof. In tegenstelling tot Suriname waar de slaven en hun afstammelingen zich diep in het binnenland terugtrokken en lange jaren elke beschaving van zich hebben afgestoten.

De Europeaan weet niet wat „treef" is. De beroemde huidarts Von Pirquet kwam het eerst met het woord „allergie", dat volgens Winkler Prins betekent „andere werking" en in welke Encyclopedie verder wordt aangegeven, dat er in het geheel geen overeenstemming heerst over wat wel en wat niet tot allergie moet worden gerekend. Zulks is niet verwonderlijk, omdat van de oorzaken, welke aan de zo uiteenlopende verschijnselen ten grondslag liggen, nog zo bitter weinig bekend is. Onder de stoffen, welke verantwoordelijk zijn voor de aandoeningen, met de naam „allergische ziekten" aangeduid, bevinden zich o.a. talrijke eiwitten. De overgevoeligheid voor voedsel kan zich — volgens Winkler Prins — b.v. ook uiten in huidaandoeningen, zoals eczeem en netelroos, terwijl tot de voedselsoorten, welke allergisch kunnen werken, o.a. behoren vis, melk, eieren, garnalen, aardbeien. Verder wordt er in W.P. opgewezen, dat men steeds in het oog dient te houden, dat alleen bepaalde mensen op allergische wijze reageren; er is dan zeker een constitutionele, vaak erfelijke factor in het spel. Tot zover Winkler Prins, waaruit wij het bovenstaande over „allergie" en haar verschijnselen overnamen.

Wanneer men het Hebreeuwse woord „terefa" (Amsterdams Joods dialect: treife) en het Surinaamse woord „treef of trefoe" enerzijds en Von Pirquets woord „allergie" anderzijds, in betekenis en gevolg zou beschouwen, waarbij alle bijgelovigheden door de Afrikaanse negerslaven en rinaamse treef verbonden, worden weggedacht, dan komt men toch zeker tot de vraag: „What's in a name?" In wezen wordt met elk dezer woorden min of meer aangeduid de overgevoeligheid voor bepaalde voedingsmiddelen of stoffen. In de Surinaamse en Curacaose volkstalen, werd van het Hebreeuwse woord „terefa" het woord „treef" gemaakt en indien Von Pirquets woord „allergie" reeds toen had bestaan en in deze contreien bekend zou zijn, hadden wij in die volkstalen mogelijk een woord „allergoe" gekend voor die overgevoeligheid.

Doch laten wij terugkeren tot Suriname, waar het juiste begrip van de treef zeer verward werd door de daaraan verbonden „bijgelovigheden", zoals het openbaren van treef in een droom. Dit is ongetwijfeld door een groot deel der Surinaamse bevolking in vroegere jaren als geloofwaardig beschouwd, doch dank zij onderwijs en andere voorlichting, tot vele groepen der bevolking gebracht, wordt thans door het grootste deel der Surinamers niet meer aan de „droomdreef" geloofd. Toch zullen de Surinamers, die bij een regelmatig gebruik van een bepaald voedingsmiddel bij zichzelf bepaalde huidaandoeningen bemerken, blijven spreken van een „treef", i.p.v. allergisch te zijn voor dat bepaalde voedingsmiddel, omdat het woord treef nu eenmaal in de Surinaamse samenleving ingeburgerd is en helaas tot heel was misverstand en critiek aanleiding zal blijven geven.

Het feit blijft, dat onder de nog van goed onderwijs verstoken Surinamers, o.a. die in de afgelegen districten en diep in het binnenland wonen, vele bijgelovigheden nog lange jaren zullen blijven voortbestaan en ook zeker die met de treef in verband staan. Men vergete evenwel niet, dat die „bijgelovige" mensen het peil van beschaving nog niet hebben bereikt, waarop andere volken reeds eeuwen staan, welke laatsten daardoor zo lang geleden hun „bijgelovigheden" achter zich lieten liggen.

Prof. Dr. P. Flu, in leven hoogleraar aan de Leidse Universiteit, schreef met betrekking tot het bijgeloof door de Surinamers (zijn landgenoten) verbonden aan de „treef", dat tegen dit afschuwelijk bijgeloof — dat niet alleen voor het bijbrengen van betere begrippen over ontstaan en verbreiding der lepra funest, maar ook voor de voeding van het volk allernadeligst is— men alleen door betere ontwikkeling van het volk zal moeten strijden.

Helaas kon die „ontwikkeling" i.v.m. de berooidheid van de Surinaamse schatkist, niet tot die groepen Surinamers worden gebracht in een mate, opdat zij de dwaze bijgelovigheden konden beseffen en van zich wegdoen.

De ouderen onder die groepen Surinamers zal men niet tot andere inzichten kunnen brengen, de tijd om zulks te doen is onbenut voorbijgegaan. Doch het wordt tijd om de jongeren onder hen tot een behoorlijk ontwikkelink te brengen en door een intensieve propaganda te laten voorlichten over eenzijdige begrippen van hygiëne en beschaving, opdat zij alvast waarheid en bijgeloof (dus ook wat de treef betreft) kunnen onderscheiden.

Er zijn reeds tekenen, dat met dat onderwijs en die voorlichting een aanvang zal worden gemaakt, hetgeen een stap in de goede richting mag worden genoemd, waartoe hard medewerkt de Surinaamse minister Lou Lichtveld, die de leiding heeft van de Departementen van Volksgezondheid, Onderwijs en Volksontwikkeling, en die een in vele opzichten zware taak op zich nam. Maar.... trots alle moeilijkheden begint het ook op dit gebied in Suriname te daghen.

Plannen voor Kanaaltunnel nog niet opgeheven

Toen na de instorting van Frankrijk de verwachte Duitse invasie in Engeland niet kwam en er zelfs in het voorjaar van 1941 geen tekenen waren, dat de vijand op korten termijn van plan was, het Kanaal over te steken, achtten velen de mogelijkheid niet uitgesloten, dat de Germaanse heirscharen gebruik zouden maken van een plan, dat dan wel erg fantastisch mocht lijken, maar dat toch nog zo dwaas niet was, gezien de technische middelen waarover de vijand — toen nog — beschikte: een tunnel onder het Kanaal door.

De plannen voor een dergelijke verbinding tussen Frankrijk en Engeland zijn van zeer ouden datum en het reusachtige werk is al eens begonnen. Alleen omdat men van Engelse zijde vreesde, dat de tunnel voor militaire doeleinden misbruikt zou worden, werd het — in 1883 — gestaakt.

Het waren drie Engelse ingenieurs, Hawkshaw,, Brunless en Low, die de „Kanaaltunnelmaatschappij' oprichtten en in 1879 werd, na veel besprekingen, het werk aangevangen. De bedoeling was twee 34 km lange tunnels te boren tussen Calais en St. Margarets op een diepte van ca. honderd meters onder de zeebodem.

Met de nieuwe vrede is het oude Kanaaltunnelplan zowaar weer opgedoken. Uit Londen wordt n.l. gemeld, dat een parlementaire commissie is belast met het onderzoek naar de mogelijkheid dit werk alsnog te doen uitvoeren.

Eerste plan: 1834

Het is aardig er in dit verband op te wijzen, dat het eerste Kanaaltunnelplan dateert van.... 1834. De Fransman ir. Thomé de Gamond had het ontworpen. Hij dacht er eerst nog niet aan, een gat te boren door de diep liggende kalklagen, maar wilde lange ijzeren buizen op de bodem van Het Kanaal laten zakken. Onder water moesten die dan aan elkaar worden gelast.

Het klinkt een beetje primitief, maar zo heeft men — óók al meer dan honderd jaar geleden — eveneens een tunnel onder de Maas bij Rotterdam geprojecteerd. De veel gedurfder, doch in feite eenvoudiger „schildmethode — waarbij men met een grote boormachine feitelijk als een mol in de grond duikt en werkt onder een constante hoge luchtdruk, die het grondwater wegperst — werd pas later uitgevonden en de „zinkmethode" (volgens welke de Rotterdamse tunnel o.m. is gebouwd) is pas in de laatste jaren toegepast.

De Gamond heeft later nog eens een plan uitgewerkt volgens de „schildmethode" en keizer Napoleon III had er alle belangstelling voor. Maar tot uitvoering is het nooit gekomen.

In de loop van de negentiende eeuw zijn trouwens nog verscheidene andere Kanaaltunnelplannen ontworpen. Zelfs heeft men wel eens gedacht aan een vaste brug tussen Dover en Calais! Dat die er nooit is gekomen, zal wel niemand betreuren, want de zeevaart zou er meer last van hebben ondervonden dan het wegverkeer er plezier van zou hebben gehad.

Al te riskant

Rest nog de vraag of de Duitsers er inderdaad aan hebben gedacht de mogelijkheid van een invasie onder het Kanaal door serieus te onderzoeken.

Er zijn berichten, die er op wijzen, dat Duitse officieren de oude tunnelingangen wel degelijk hebben geïnspecteerd en er zullen nog wel eens vergeelde papieren opduiken uit de archieven, die meer aan het licht zullen brengen. Maar het plan schijnt toch wel te fantastisch te hebben geleken.

Die fantasie heeft de Engelse schrijver David Rame overigens gebruikt voor zijn boek „Tunnel from Calais", dat als „Pocketnovel" in 1943 bij Wm. Collins Sons & Co. te Londen is verschenen. Hij heeft, in het kader van een spannende detectiveroman, het idee nader uitgewerkt.

Het is moeilijk te beoordelen of zijn idee technisch ook verantwoord is — het luchtverversingsprobleem behandelt hij wel wat „en bagatelle"! — maar het verhaal is er niet minder om. Vlak achter het voortwroetende schild laat hij al de tanks en auto's voortkruipen en wanneer de tunnel in de buurt van Dover opduikt, braakt hij meteen de troepen uit, die nodig zijn, om de kustzone schoon te vegen. Een kloeke Britse marine-officier redt te elfder ure de situatie: hij laat een serie dieptebommen ontploffen op de plaats, waar de tunnel — nog onder water — uit de zeebodem komt. Het gevolg laat zich raden. De zee stort zich in de nauwe ... waar de vijandelijk ... nen staan opgesteld en ... invasie van de baan.

Maar het Kanaaltunnel... zo oud als het al is, is dus niet van de baan. En wie ... met welk voorstel de Britse ... missie over enige tijd nog ... de dag komt!

DIE SCHOTTEN TOCH....

Die Schotten toch! Zij blijven hardnekkig bij hun genomen besluit: alleen dan naar Rio, als zij erin slagen het kampioenschap van Britannië in de wacht te slepen. Nu zijn ze er tamelijk vast van overtuigd, dat zij 14 April in de beslissende strijd om dit kampioenschap in het fameuze Hampden Park de Engelsen zullen slaan. En met het oog hierop hebben ze dan ook alvast tickets besproken voor de grote reis over de Oceaan. Verliezen ze tóch, dan betekent dit niet alleen het langs de neus gaan van de titel, maar tevens het verlies van het reeds vooraf gestorte reisbedrag voor Rio.

Aruba en veilig verkeer

Sinds korte tijd wordt er in alle bladen in de Nederlandse Antillen de aandacht gevestigd op het onveilig Verkeer, dat met de dag meer en meer toeneemt. Wij behoeven de politierapporten maar na te gaan en komen tot de ontdekking, dat het met het Veilig Verkeer slecht, ja zeer slecht gesteld is. Ook in onze eigen omgeving, is het met het veilig verkeer bar slecht gesteld.

De Lionsclub heeft reeds een commissie benoemd, die in de naaste toekomst een actie voor Veilig Verkeer zal beginnen, een actie die door de Lions, inderdaad als leeuwen zal worden aangepakt.

Men zal zich meer op het gebied der jeugdopvoeding gaan richten, zo zal men b.v. trachten „schoolpatrolls" in te stellen, die voor en na de school het verkeer zullen regelen. De eerste voornaamste actie voor Veilig Verkeer, is die van de Oranje Vereniging op Koninginnedag 1950, die een veiligverkeersrit heeft georganiseerd, voor een ieder, dame of heer en geheel kosteloos. Het zal er niet om gaan **wie** het **eerste** aankomt, doch wel zijn verkeersregels niet alleen kent maar ook uitvoert. De rit zal gaan over goede wegen, niet langs gevaarlijke afgronden, doch langs rustige plekken, waar Uw kennis naar de regels voor Veilig Verkeer getest zal worden. Een ieder kan zich nog voor deze rit opgeven, voor 20 April 1950 bij de politieposten te Aruba. Verschillende zaken stelden mooie prijzen beschikbaar en andere prijzen zijn natuurlijk hartelijk welkom en kunnen worden afgegeven bij de Heer Yskes (Fa. ...m) of bij de heer van der Schoot, Mario S. Arends N.V. De ANWB, afd. Aruba, stelde een beker beschikbaar, waarop dank zij de kundige gravering van de Firma Spritzer en Fuhrmann het ANWB wapen zal worden gegraveerd, deze beker zal binnenkort in de etalage van deze firma te Oranjestad ten toon worden gesteld.

Een nieuwe phase in de strijd tegen het onveiligheid van het verkeer is de medewerking van het „Verbond voor Veilig Verkeer", dat de vertegenwoordiger der ANWB op Aruba tot haar vertegenwoordiger heeft aangesteld.

Door haar reclames, zowel voor de jeugd als volwassenen zal ook dit verbond haar beste krachten aan het Veilig Verkeer op Aruba gaan geven.

Er zijn reeds verschillende plannen in bewerking, zo zal er een kleurwedstrijd worden gehouden, waarbij op de scholen enige platen ter beschikking worden gesteld ten behoeve van het Veilig Verkeer, deze platen kunnen door de kinderen gekleurd worden.

Op 3 Maart 1950 draaide in het Kurhaus te Scheveningen de première van de Jeugdverkeersfilm „Twee Jongens en een Auto", deze film heeft een geweldig succes gehad. Het scenario schreef een autotocht voor van ongeveer 250 km, af te leggen in een dag. Om deze rit te kunnen opnemen hebben twee auto's ruim 24.000 km. afgelegd in een periode van 14 weken. Meer dan 4000 meter film werd belicht d.w.z. een film van ongeveer zeven uur, uit welk materiaal de cineast de verlangde film van ruim 600 meter (1 uur) monteerde. Er is reeds een verzoek ingediend om deze film binnen zeer korte tijd op Aruba te kunnen draaien en de directie van de Veers Theaters heeft zoals altijd haar medewerking toegezegd.

Zo ziet men, dat van alle kanten hard gewerkt wordt aan de veiligheid van het Arubaanse Verkeer. Maar wij kunnen niets doen, wanneer er niet geholpen wordt. Wanneer de ouders, hoofden der scholen en de vele anderen wiens steun wij nodig hebben ons in de steek laten. Daarom wanneer er in de naaste toekomst een beroep op Uw medewerking wordt gedaan, steun dat het werk voor het Veilig Verkeer op Aruba.

Het leven van een Arubaans postpakket

Het is zo gemakkelijk om naar de Postpakkettenafdeling te gaan en de voor U bestemde pakketten af te halen, waarbij meestal nog gemopperd wordt omdat het niet vlug genoeg naar Uw zin ging. Maar wanneer U eens wist, wat een werk er verzet moet worden op de postpakkettenafdeling, voordat U het kunt afhalen, dan zou dat mopperen wel achterwege blijven.

Het personeel van de Postpakkettenafdeling trekt zich niet veel aan van al deze mopperaars, er wordt hier hard gewerkt, hetgeen wij persoonlijk hebben kunnen constateren, toen de leider van deze afdeling ons in de gelegenheid stelde dit bedrijf eens van nabij te bekijken.

We troffen het goed. De dag tevoren was de Amerikaanse mail met maar eventjes 852 pakketten binnengekomen, terwijl er juist de Hollandse mail werd binnen gebracht. Men vertelde ons, dat de Nederlandse pakketten het gemakkelijkst te hanteren zijn. Bij deze mail zijn de zakken, waarin de adreskaarten en douanepapieren zitten, met een „F" gekentekend. Deze worden direct gesorteerd, geboekt, berekend enz., zodat de betrokkenen spoedig de kennisgeving ontvangt en zijn pakket kan komen afhalen.

De Amerikaanse mail is niet zo gemakkelijk; aan ieder pakje zit een kaart, deze kaarten moeten een nummer krijgen en deze nummer worden weer op de pakketten gezet. Hierna worden de kaarten gecontroleerd met de adviezen en worden verder behandeld als de Nederlandse mail. Tussen al deze bedrijven door, moet de douaneambtenaar, belast met de berekening, ook nog de facturen inboeken en visiteren. In deze tijd worden de kennisgevingen aan betrokkenen verstuurd, zodat ook zij hun pakjes kunnen komen afhalen. Dat is in het kort het leven van een postpakket op Aruba.

Op de postpakkettenafdeling wordt hard gewerkt en het publiek dient te begrijpen, dat deze afdeling niet in een tel de pakketten klaar kan hebben. Tussen de periode van aankomst van Uw pakket en de kennisgeving, waarop U een pakket kunt afhalen, wordt er veel gedaan. Meestal komt men handen te kort, dan gaat men letterlijk en figuurlijk niet bij de pakken neerzitten, neen, men pakt aan om een ieder zo vlug mogelijk te helpen.

Bewijzen dat er gewerkt wordt? Och, kijkt U eens naar de cijfers van het afgelopen jaar, totaal werden er in 1949 43.060 pakketten ontvangen; dat wil zeggen, wanneer men Zon- en feestdagen er aftrekt, gemiddeld 145 per dag.

Wij zijn blij, dat men ons eens in de gelegenheid heeft gesteld de postpakkettenafdeling van nabij te bekijken. Ook wij hebben wel eens gedacht, dat het wat vlugger kon en zo zijn er meerderen. Maar het gaat niet, men doet op deze afdeling wat men kan, daarom vragen wij, geachte lezers, om wat geduld te oefenen wanneer het eens lang mocht duren.

Wanneer U dit artikel hebt gelezen, dan zijn wij ervan overtuigd, dat U nu weet, dat men U te allen tijde onder welke omstandigheden ook op de Postpakkettenafdeling van dienst zal zijn. Van U wordt slechts gevraagd: waardering voor het werk van deze mannen.

Giorgo La Pira, lekenapostel en staatssecretaris

GIORGO LA PIRA
LEKENAPOSTEL EN
STAATSSECRETARIS.

Rome. — Wanneer wij lazen in oude heiligenboeken, dat „duizenden zich rond zijn leerstoel verzamelden", wisten wij nooit goed, hoe we dat ons moesten voorstellen, we waren steeds geneigd te denken, dat dit een gemeenplaats was, die al te gemakkelijk werd overgenomen, zonder dat men zich rekenschap gaf van de overdrijving, die hierin ongetwijfeld was verdisconteerd.

Sinds wij, een half jaar geleden ongeveer Giorgio La Pira hebben horen en zien spreken in de aula van de Gregoriana, de Universiteit der Jezuïeten weten wij hoe zulk een geval eruit ziet, wanneer inderdaad zoal geen duizenden dan toch een duizendtal personen zich rond het spreekgestoelte scharen. Omdat wij prijs stelden op een goede plaats dicht bij de spreker, waren wij bijtijds van huis gegaan. Maar het mocht al niet meer baten, want toen wij, veel te vroeg dus, aankwamen, mochten wij ons slechts met de grootste moëite en alleen nog op vertoon van onze perskaart een staanplaats veroveren, waar we zodanig stonden ingekneld op de ons toekomende vierkante decimeter, dat we niet in staat waren een arm te bewegen. En toch is de aula der Gregoriana zeer groot.

Behalve vol was het er vanzelfsprekend warm en benauwd en omdat wachten in die omstandigheden nog langer duurt dan gewoonlijk, hadden we herhaaldelijk de aanvechting te overwinnen om toch maar heen te gaan.

Maar toen Giorgio La Pira uitgesproken was en wij de trappen van de Universiteit afdaalden dankbaar dat we waren gebleyen, zeide een oude grijze dame naast ons: „Het komt mij voor, alsof ik Sint Franciscus in persoon heb gehoord. Dezelfde eenvoud, dezelfde goedheid, dezelfde blijdschap". En nog herinneren wij ons letterlijk de laatste zin van zijn rede: „Geen vrees dus en geen pessimisme! Alles gaat altijd uitstekend en God de Heer zal ons zaligmaken."

Wie is deze Giorgio La Pira, wiens naam dagelijks in de kolommen der Italiaanse kranten voorkomt?

Staatssecretaris.

Hij is een man van 45 jaar, die men hem overigens niet geeft en hij zou eigenlijk Romeins Recht moeten doceren aan de universiteit van Florence, maar hij is sinds de verkiezingen van verleden jaar staatssecretaris van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken, een moeilijke ondankbare, verantwoordelijke en weinig benijdenswaardige taak. Als zodanig ook verschijnt zijn naam zo goed als dagelijks in de kranten, want er kan zich geen conflict of staking voordoen, of hij is er qualitate qua bij betrokken en het is zijn opgave, te trachten de partijen tot elkaar te brengen. En aangezien stakingen en conflicten zich hier nu eenmaal aan de lopende band voordoen, is hij dag en nacht in touw.

Maar het is niet hierom, of althans niet alleen hierom, dat hij zulk een geliefd spreker is. Er gaat een roep van hem uit, die weinig te maken heeft met zijn ambt van staatssecretaris. In de volksmond en zelfs bij de Communisten heet hij „il santo", de heilige en het is te hopen, dat hij dit niet onder ogen krijgt, want niemand als juist hij heeft zulk een afschuw van voortijdige canonisaties: hij weet, dat men hem zo noemt en dit is misschien het enige, waarover hij zich serieus kwaad kan maken.

Toen hij nog te Florence doceerde, woonde hij in het beroemde Dominicanen-klooster San Marco, vlak naast het oude gelijknamige klooster waar Fra Angelico zijn fresco's schilderde en nog keert hij op gezette tijden naar zijn geliefde kloosterstilte terug. Het heet, dat hij alles weggeeft aan de armen wat hij bezit en ook vertelt men van hem, dat hij geregeld 's Zondags naar de sloppen en achterbuurten van het rode Bologna gaat om er de kinderen de catechismus te onderwijzen. Zulk een man, wiens gehele levenswijze in het teken staat van de naastenliefde is natuurlijk bij uitstek geschikt voor het ambt dat hij bekleedt en ook de Communisten kunnen niet anders, dan vertrouwen in hem hebben.

Als je maar geduld hebt.

Hij was zo vriendelijk ons op zijn ministerie te ontvangen en we konden niet nalaten als onze eerste indruk het verwonderd uit te spreken, dat deze Penelope-arbeid voor hem met zijn voorliefde voor de philosophie en de contemplatie toch wel een waar maartelaarschap moest betekenen. Maar daarvan wilde hij niet horen en dan geeft hij het meest Italiaanse antwoord, dat denkbaar is: „Si vuole un po di pazienza!": als je maar geduld hebt.

Ja, ook wij weten, dat geduld een schone taak is, maar schreef niet reeds Pius XI in „Quadragesimo Anno", dat er haast is bij de sociale hervormingen?

„Inderdaad, dat is ook zo, maar weet u, de gehele structuur der maatschappij werkt vaak tegen. De Middeleeuwse maatschappij was gegrondvest op de Benedictijnse conceptie, maar die is tengevolge van het Protestantisme verloren gegaan. Het zijn niet alleen de landen in het Noorden die van en door 't Protestantisme geleden hebben, ook Italië, al heeft het dan geen hervorming gekend, heeft er zijn deel van meegekregen. En nu zitten wij met de stukken." En dan volgt een uiteenzetting, hoe het zijns inziens beter kan worden. En vreemd genoeg, deze staatssecretaris van het Ministerie van Sociale Zaken spreekt niet over sociale maatregelen en wetten maar zijn betoog komt hierop neer, dat de mensen meer bewust gemaakt moeten worden van hun eeuwigheidswaarde, dat de priesters niet moeten schuwen hen te leren, dat zij lidmaten zijn van het Mystieke Lichaam van Christus dat ook Sint Paulus er niet tegen opzag deze moeilijke maar allergewichtigste waarheid aan zijn gehoor voor te houden. Dan pas, als de mensen bewust deze waarheid beleven, zal het geëigende klimaat geschapen zijn, waarin de tegenheden kunnen worden opgelost zonder vrees, dat er morgen weer andere zich zullen voordoen. En wat de sociale maatregelen betreft, die zijn de beste predikatie van de nog altijd blijde Boodschap, want, zo besluit hij „Het Christendom bestaat uit feiten niet uit redevoeringen."

Toen wij afscheid van hem namen hadden wij de zekerheid, dat hier een man zit, die over voldoende geestelijke reserve beschikt om zijn eigen woord waar te maken, niet alleen voor hemzelf, maar tevens voor wie weet hoeveel anderen: „Alle dingen gaan altijd goed en God de Heer zal ons zalig maken."

U.S.A. en het Verre Oosten

Washington — Prof. Owen Lattimore heeft in een tot nu toe geheim genouden memorandum inzake de voorgestelde politiek van de Verenigde Staten ten aanzien van het Verre Oosten, dat hij in Augustus 1949 bij het State Department heeft ingediend, uitvoerig gesproken over Indonesië. Hij publiceerde het memorandum enige uren nadat hij de beschuldiging van senator McCarthy, volgens welke Lattimore „een der belangrijkste spionnen van Rusland was", een „dikwerf opgetrapte leugen" noemde. Onder de positieve doelstellingen van een vruchtdragende politiek van de Verenigde Staten in het Verre Oosten noemde Lattimore het herstel van de economische betrekkingen tussen het Verre Oosten en Europa. Hij verklaarde, dat het succes van de Amerikaanse politiek in dit gebied voor een groot deel gemeten zal worden door het aandeel van de V.S. in het herstel en dat dit herstel slechts mogelijk was, indien men de sympathie en goodwill won van de landen in het Verre Oosten. „Sympathie en een werkelijke samenwerking kunnen slechts verkregen worden, indien de vertegenwoordigers van de landen van het Verre Oosten, waaronder die landen, die nog van Europese landen afhankelijk zijn, ervan overtuigd zijn, dat zij evenzeer directe toegang tot de hoogste Amerikaanse autoriteiten hebben als de Europese vertegenwoordigers en indien zij ervan overtuigd zijn, dat hun economische behoeften niet minder voorrang verleend wordt dan die van de Europese landen, die bij gedelfde onderhandelingen zijn betrokken". Lattimore noemde Indonesië en het regiem van Ho Tsje Minh in Vietnam twee toetsstenen in Zuid-Oost-Azië, waarop de leiders van verscheidene nationalistische bewegingen het verschil zullen bepalen tussen hetgeen verkregen kan worden door vriendschappelijke samenwerking met vertegenwoordigers van de Verenigde Staten en wat bereikt kan worden door het rechtstreeks trotseren van een Europees land, dat sterke economische steun van de V.S. heeft. Indien al de onderhandelingen tussen Nederlanders en Indonesiërs, die voor een groot deel door de welwillende aandrang van de Verenigde Staten tot stand zijn gekomen, een oplossing tot gevolg hebben, die in Indonesië te veel een uitgestelde hoop schijnt in te houden, terwijl de weerstand in Indo-China onder Ho Tsje Minh steeds meer de vervulde hoop gaat betekenen, zal het resultaat in geheel Zuid-Oost-Azië in strijd zijn met de belangen der Verenigde Staten. De grote en belangrijke verrichtingen van de V.S. in West-Europa maken het moeilijk voortdurend in gedachte te houden, dat, wanneer de Nederlands-Indonesische onderhandelingen zijn beëindigd, voldoening of ontevredenheid van het volk in Indonesië verdere repercussies zal hebben dan voldoening of ontevredenheid van de Nederlandse publieke opinie. Het is niettemin een feit, dat de Indonesische mening moeilijker te bevredigen is dan de Nederlandse en voorts, dat de repercussies ernstiger zullen zijn, indien men niet voldaan wordt aan de Indonesische openbare mening dan aan de Nederlandse. Deze factoren geven het belangrijke verschil aan tussen het voor-oorlogse en het na-oorlogse koloniale Azië.

Dit zijn feiten, die de Amerikaanse openbare mening nog lang niet ten volle heeft begrepen, doch het zijn evenzeer feiten, die belangrijk zijn voor de bepaling van de algehele politiek van de Verenigde Staten in Azië".

NIEUWS VAN OVERAL

DE INWISSELBAARHEID DER VALUTAS

Washington. — De plaatsvervangende administrateur voor het plan-Marshall, William Foster, verklaarde Donderdag te Washington: „Ik kan met enige zekerheid rapporteren, dat de Europese valuta's onderling inwisselbaar zullen zijn". In zijn rede voor de Amerikaanse Vereniging van werktuigkundigen deelde hij niet mede, welke maatregelen genomen worden, noch wanneer de inwisselbaarheid een feit zou zijn. De valuta-beperkingen en de beperkingen op het handelsverkeer waren, naar hij zei, de voornaamste hinderpalen voor het economisch herstel van West-Europa. Foster deelde nog mede, dat het streven naar vermindering van de kwantitatieve beperkingen niet zal verflauwen en hij bracht gunstig rapport uit over de vooruitgang van West-Europa na het begin van de Marshallhulp.

LAAT MIJ ER BUITEN.

Dublin — Eire's minister van defensie heeft in het parlement verklaard, dat er geen sprake van is, dat Ierland aan mogendheden zoals Engeland en Amerika bases zal verlenen. Hij zeide dit naar aanleiding van de ingediende begroting ten bedrage van bijna vier millioen Engelse pond sterling, waarbij gerekend is op een macht van 45.000 man.

Van de Boekenplank

We moeten bekennen nog niemand van de Nederlandse dichter *Nic. van Milst* gehoord te hebben, totdat we *Anton van Duinkerkens* boek (uitg. Spectrum, Utrecht) in handen kregen.

Van Duinkerken haalt deze door zijn tekenachtig brabants verhaal en oorspronkelijke dichter naar voren. Van Milst was geen groot dichter.

Hij leefde ook niet in een grote tijd. Hij bekleedde een pastoorsplaats in een verwaarloosd generaliteitsland. Maar omdat Staats-Brabant toentertijd geen dichters had, neemt Van Milst een unieke plaats in: hij tonet mede de cultuur van Brabant. Behalve dit neemt Van Milst ook onder de Nederlandse stichtelijke schrijvers van zijn tijd een plaats in, die niet onderschat mag worden. Bij Van Milst geen groots wereldconcept; tijd en omgeving brachten hem daar niet toe. Maar wel een godsvrucht die op een deemoedig begrip van het leven steunt.

Van Duinkerken diept in zijn geschriften vaak figuren op, waar men in het minst niet op bedacht is. Wij zouden kunnen wensen dat de Antilliaanse boekhandels uit de boekenschat eens opliepten alles wat wel verschijnt en des lezens waard is, maar wat niet naar Caribië komt. Dit goede boekje behoort daartoe.

Via Amerika kwam het tot ons

Via Amerika kwam tot ons een nieuwe roman van een nieuwe romanschrijver Jean Bloch Michel. De titel in het Engels is „The Witness" en werkelijk wij vragen ons weer af: „Is er dan nog niet genoeg droefheid in de wereld, dat wij zoveel bij elkaar gefantaseerde ellende ook weer moeten verduwen?"

En toch, er is iets schoons in het droeve, dat was alle eeuwen door reeds waar, er is iets ook fascinerends in de directheid van een bekentenis. Alles bijeen is de fantasie wel erg goedkoop van het hele gevalletje, wat hier opgediend wordt, twee *broers* en *één* meisje. En nu wel het geval, dat zij samen uit roeien gaan en een verdrinkt, opgegeven door de ander.

Er volgt onredelijke omgang, die wordt goed gepraat en dan nog een huwelijk, dat zg. heel mooi is, doch dat achteraf een huwelijk uit medelijden zou blijken te moeten zijn. U moet het maar aannemen!

Er is nog een Gestapo overval en een brief waar in dergelijke vreselijkheden staan als deze „Ik zou wel graag kinderen hebben, maar niet van jou" en dan toch maar laten geloven, dat zij van elkaar houden. Men vertelt van François Mauriac, dat hij ziek is als hij klaar is met een roman. Deze schrijver maakt ons ziek. Niet dat wij geen respect hebben voor het ons zo intens bezig kunnen houden in die directe ik — vorm, waarin de roman geschreven is.

De kaft prijst het boek enorm natuurlijk, doch men moet wel toegeven, dat geen dogmatisch geloof de grond van heel dit gebeuren is.

In passie en domme dingen komen de mensen hier tot elkaar en zij zijn te bang om elkaar eerlijk in de ogen te zien, schrijven elkaar als zij van elkaar weg zijn en vergeten dat de basis moest zijn, het onderling vertrouwen, zonder enige comedie.

De man heeft er spijt van zijn vrouw niet te hebben toegelaten toen zij — tussen twee beulsers weggevoerd — nog eenmaal zijdelings omkeek. Hij kon niet, hij was schrik, één en al schrik. Dit kan echt zijn.

Uit deze ellende van een mens, half levend tussen twee wereldoorlogen, zelf kennend de wreedheid van de oorlog, de dwaasheid van de haat, de gruwel van de pijniging en de tortuur van de Nazies, dingen waar hij maar even over schrijft, kunnen wij het boek onmogelijk als een hulp zien voor onze tijd? Het maakt zenuwpatiënten en fantasten.

B.

The genius of Italy

Leonardi Olschki werd niettegenstaande zijn on-Italiaanse naam in Verona geboren: werd eerst hoogleraar in Heidelberg, daarna in Rome, kwam vlak voor de tweede wereldoorlog naar de Verenigde Staten en werkt daar momenteel op het gebied der Oosterse talen. Ondertussen publiceert hij op historisch-filosofisch gebied en zijn laatste boek **The Genius of Italy** (Oxford University Press, New York) getuigt van zijn versatiële geest, zijn historisch vernuft en tegelijkertijd van zijn in het rationalisme verzonken geest. Vandaar dat zijn boek over de rol, die Italië alle eeuwen door heeft gespeeld, knap is, maar feitelijk niet af. Hij behandelt de sociologische en culturele opbouw van het land, de strijd tussen pausdom en keizerrijk, het conflict tussen republikeinse democratie, Duits feudalisme en pauselijke autocratie en tenslotte de opkomst van de volksbeschaving.

De strijd tussen Welfen en Gibellijnen noemt hij knap de strijd tussen theocratie — Olschki gebruikt dit woord evenwel steeds in een figuurlijke betekenis — en laïcisme. Van de elfde eeuw af vindt men Italië's betekenis in de groei van een nieuw ingedachte en beleefde maatschappij met nieuw gecreeërde politieke instellingen, nieuwe rechtsstelsels en godsdienst revoluties.

In Dante's tijd neemt deze politieke belangstelling af en wordt de poëzie het brandpunt van de Italiaanse geest. In de vijftiende eeuw worden het de beeldende kunsten, waarmede Italië de wereld beheerst. Daarna treedt het naar voren met mensen als Machiavelli, Bruno en Galileo. In de tijd van de contrareformatie is het de muziek, waarmede Italië voor het voetlicht treedt. De negentiende eeuw ziet het nationalisme en hernieuwd politiek leven.

Wij zeiden het: dit is een erudiet boek. De predispositie van de auteur ontneemt echter de objectieve waarde aan dit boek. De tekening van het Italiaanse volk is raak.

Studie der geschiedenis

Van **Arnold J. Toynbee**, wiens „Beschaving in het Geding" reeds eerder in dit blad werd besproken, ligt thans ook een compendium voor ons van zijn **Studie der Geschiedenis** (uitg. F. G. Kroonder, Bussum).

Het boek zelf moet 13 delen omvatten, maar tot nu toe zijn er pas 5 verschenen. Een van die 5 delen werd in het Engels reeds een compendium gemaakt. Daarvan is dit boek van meer dan 600 bladzijden een vertaling. Prof. dr. Jan Romein schreef hierbij een inleiding.

„De Studie der Geschiedenis" is hierom bijzonder belangrijk, omdat het vak van de wijsbegeerte tot nu toe steeds beoefend werd door filosofen. Hun zwakke punt was, dat zij veelal de historische feiten minder goed beheersten. Toynbee daarentegen is historicus en wel een van wereldformaat. Hij hanteert feiten van onze eigen geschiedenis, van die der Azteken, de Egyptenaren en Chinezen uit alle tijdperken der geschiedenis.

De totstandkoming van beschavingen in het wereldverloop gaat Toynbee na. Zijn critiek verwatert niet door het verwarrende van hen, die critiek hebben zonder zelf een standpunt in te nemen. Toynbee is een gelovig Christen, ook al is zijn vorm van Christendom de onze niet. Hij weet echter, dat geloof en wetenschap niet met elkaar in strijd kunnen zijn.

Een dagblad is uiteraard geen plaats voor wetenschappelijke bespreking van een boek als dit. Voor de historici onder onze lezers echter een voorbeeld, hoe frappant Toynbee moeilijke problemen aanschouwelijk weet te maken: Toynbee illustreert de algemene verandering, die in alle geledingen van ons modern Westers sociaal bestaan heeft plaats gevonden sinds het optreden van industrialisme en democratie aan de hand van het verkeer: de oude weg met kruiwagens, ossewagens en een diligence als het meesterwerk van tractie door middel van spierkracht. De weg is vol, hier en daar botst wat, maar niemand trekt zich er wat van aan omdat bij zulke botsingen slechts een enkeling zich bezeert. De botsingen zijn niet ernstig, zij kunnen niet ernstig zijn, omdat de krachten, die het verkeer aan de gang brengen, zwak zijn. In die tijd was het verkeersprobleem niet hoe men veilig reed, maar hoe men de tocht volbracht.

„Laat ons thans een blik werpen op de tegenwoordige weg, waarop een mechanisch verkeer zich brommend en brullend een weg baant.... Het probleem van botsingen is het probleem par excellence.... het verkeersprobleem is niet meer van technische doch van psychologische aard, nl. de menselijke betrekkingen tussen chauffeurs, die doordat ze hebben geleerd de ruimte te overwinnen, zich in daardoor voortdurend gevaar hebben gebracht elkaar te vernietigen."

Kunstgeschiedenis

Kunstgeschiedenis door **E. H. Korevaar-Hesseling**, 2e druk, uitgegeven door W. L. & J. Brusse te Rotterdam.

Van de „Korevaar", zoals dit overbekende boek genoemd wordt, is dan eindelijk een tweede druk verschenen. Het werd tijd, want niet alleen dat de eerste druk niet meer te krijgen was, maar bovendien is wat de moderne kunst betreft in de laatste 25 jaren zoveel gebeurd, dat de Korevaar van 1923 niet meer deugde. En om met een woord van critiek te beginnen: deze herdruk in een sedert 1923 sterk geïnternationaliseerde wereld, schiet nóg te kort, doordat practisch het hele Westelijke halfrond niet ter sprake komt.

Voor wat de nieuwe Korevaar dan wel geeft, is er reden dankbaar te zijn. In een leesbaar geheel — op zich zelf al iets merkwaardigs voor kunstgeschiedenissen — passeert de ontwikkelingsgang der kunsthistorie het oog. Vele plaatjes helpen hierbij: niet dat de kunstdruk van het boek zijn sterkste zijde is, maar wel dat de plaatjes ongetwijfeld helpen, als men de doeken van eigen aanzien of uit beter gedrukte plaatwerken kent, om het geheugen op te frissen. Dit is ook de bedoeling van het boek, dat niet bedoelt een plaatwerk te zijn.

Vanzelfsprekend ontkomt het boek niet aan een summier aanstippen van de gang van het geestelijk leven, dat ten grondslag ligt aan de ontwikkeling der kunst. Wat de zo belangrijke periode als de Renaissance aangaat, leunt de schrijfster misschien nog teveel op Burchhardt, wiens inzichten de laatste tijd, vooral ook al door bijdragen als van H. Schulte Nordholt, zijn aangevuld. Overigens zal men alleen met vrucht kennis nemen van wat in Korevaar over Renaissance geschreven staat.

Wij kunnen bij deze bespreking slechts enkele punten aanroeren. En nemen daarbij als laatste de moderne kunst, de kunstuitingen van onze eigen eeuw, welk hoofdstuk geheel nieuw is. „Van een eigen stijl kan men nog niet spreken en de verleiding tot het proberen van allerlei nieuws en daardoor van excessen is groot", aldus schr.

Veel nieuwe „richtingen" verdwenen even snel als zij ontstonden. Schr. noemt als voornaamste groepen de zg. Fauves, de Kubisten, de Futuristen, de Expressionisten en de Surrealisten, maar erkent dat hiermede lang niet alle inzichten van het huidige tijdvak tot uiting zijn gekomen. Zij bespreekt de verwijdering tussen kunstenaar en publiek, het ontstaan van zg. voorstellingsloze kunst en tenslotte van deformatie-kunst.

De neo-realisten van de zg. nieuwe-zakelijkheid komen bij de behandeling van Nederland uitvoerig ter sprake, waarbij ook hier bekende architect Rietveld als een der meest radicale voorstanders van de nieuwe zakelijkheid wordt vermeld.

Het fraai in twee in linnen gebonden delen uitgegeven werk mag er zijn. En door de devaluatie der Nederlandse gulden is dit erkende standaardwerk voor Curaçaose begrippen feitelijk heel goedkoop.

VERBETER DE WERELD, BEGIN MET JE ZELF.

611 Tom Poes en de Bergmensen

In de grotten van de bergreuzen was het intussen een drukte van belang! De hele bende van Bomdrom was bezig om het beeld, dat de uitgang versperde, in stukjes te hakken. Met bijlen en hamers en houwelen hakten de reuzen er onder woest gezang op los, en de hoofdman brulde zijn orders er doorheen, zodat horen en zien je zou vergaan als je erbij geweest was. Zodoende schoten ze flink op, en het duurde dan ook niet lang, voordat het daglicht weer te zien was. Nu, toen ging het vlug, de laatste brokstukken van het beeld werden weggedragen en de reuzen stonden weer in de buitenlucht. Maar precies op dat moment stopten de politiewagens onder luid gepiep voor de grot en voordat Bomdrom ook nog maar een geluid had kunnen geven, omsingelden de politiemannen de verblufte bergreuzen. „Handen op!", commandeerde Bulle Bas, „ik arresteer jullie! Geef je over! ...." „Howoh!", riep Bomdrom. „Wat is dat? Wat wil je van mij?" Hij greep een bijl en drong naar voren ......

NIGM zal stroom opwekking ter hand nemen

De machines zijn onderweg

In strandhotel vond een dezer dagen een conferentie plaats, waar de pers in de gelegenheid werd gesteld eens van gedachten te wisselen met de N.I.G.M. Een initiatief, dat wij ten zeerste hebben toegejuicht, daar wel gebleken is, dat er toch nog een electriciteits-maatschappij bestaat, die de openbaarheid niet schuwt. Een maatschappij, die dank zij een 86-jarige ervaring, waarvan in de Nederlandse Antillen ruim 22 jaar werd gearbeid, zeker haar sporen heeft verdiend. Van de N.I.G.M. waren aanwezig de directeur ir. E. L. Tulleners, voorts de heer J. Meulenveldt, die met de leiding van de bouw van de „plant" belast is en de heer J. G. Brouwers, die in de toekomst de scepter in de Arubaanse centrale zal gaan zwaaien.

De heer Tulleners wees er op, dat het wel eens goed was in de openbaarheid te treden. Immers, er wordt zo veel gepraat over de electriciteits voorziening van Aruba. En de een schijnt het nog beter te weten dan de ander.

De N.I.G.M. nu is een onderneming, die reeds 86 jaar bestaat en die zich specialiseert op het gebied van gas en later ook de electra-voorziening met alles wat daarmede samenhangt, ter hand nam. Het hoofdkantoor is gevestigd te Rotterdam en in de jaren van haar bestaan heeft de N.I.G.M. zich met rasse schreden ontwikkeld. Men heeft thans 45 electriciteitsbedrijven, 10 gasbedrijven, de N.I.G.M. werkt reeds 40 jaar in Suriname en 22 jaar in de Antillen.

Door haar relaties en bijkantoren overal ter wereld, kan de N.I.G.M. terugvallen op een uitgebreide staf van medewerkers met ervaring aan de praktijk getoetst. Ook heeft men een eigen inkoopcentrale in New York met een ingenieur aan het hoofd. Na de oorlog is dit kantoor zich meer en meer gaan uitbreiden omdat er meer belangstelling bestond voor de Amerikaanse producten.

De N.I.G.M. is geen onbekende op Aruba. Toen John G. Eman in 1930 het kleine electriciteitsbedrijf overnam, werden de werken uitgevoerd door de N.I.G.M. In 1935 werden door de N.I.G.M. leidingen aangelegd te San Nicolaas, steeds gebruikte John Eman de N.I.G.M. om hem behulpzaam te zijn bij de inkopen voor zijn bedrijf. Er waren plannen om samen te gaan werken, doch het overlijden van John Eman in 1944 volvoerde de beoogde plannen niet. Alleen het financieren van een electriciteitsbedrijf al is een vak. Zonder behoorlijke grondslag komt er niets van terecht. Het is niet de kwestie van een goed adviseur of een harde werker, doch van een goede organisatie. Hierdoor kan men proberen met hard werken er iets van terecht te brengen.

Het keerpunt kwam in 1949 toen de „Lago" mededeelde in 1950 geen stroom meer te zullen leveren, dit later uit stellende tot ultimo 1 Januari 1951. Er werd nog een poging gedaan een fusie met Eman aan te gaan, doch dit mislukte, omdat de ene partij (Eman, het grootste aandeel wilde hebben, hetgeen de andere partij (N.I.G.M. niet aandrufde, omdat dit hun verantwoordelijkheid in gevaar zou brengen.

Een vergunning, aldus de heer Tulleners, geeft rechten, doch ook plichten, zoals stroomleveren ten allen tijde en in ieder gewenste hoeveelheid.

Thans bouwt de N.I.G.M., of beter gezegd, de Aruba Bouwmaatschappij, een nieuwe plant, die bij de L.W.V. op Balashi komt te staan. De N.I.G.M. gaat op Aruba stroom leveren. Een gedeelte hiervan wordt verkocht aan het gouvernement, die het op zijn beurt weer doorverkoopt aan de Electra, die de stroom distribueert in haar concessiegebied. De gebieden, die niet in het concessiegebied vallen van de Electra, worden rechtstreeks door de N.I.G.M. bediend.

In de toekomst zal men een Arubaanse N.V. op gaan richten, waarvan een ieder in de gelegenheid zal zijn aandelen te nemen. In deze N.V. zal de N.I.G.M. de leiding houden, omdat zij verantwoordelijk is.

Het stemt tot voldoening en wij vinden het een motie van vertrouwen, dat van alle kanten op Aruba reeds aan de N.I.G.M. verzocht is aandelen te mogen kopen. De statuten voor de N.V. zijn reeds klaar. De centrale, die nu gebouwd wordt, zal een capaciteit hebben van 3000 kilowatt, welke het volgend jaar nog verhoogd zal worden met 1000 kilowatt.

De eerste machine voor de nieuwe centrale van Aruba draait reeds proef in Amerika en zal spoedig op Aruba arriveren. Dan zal de eerste phase zijn aangebroken, de laatste phase zal worden bereikt wanneer de Lago stopt met de stroomlevering en de N.I.G.M. de stroomopwekking overneemt. Tot zover de conferentie. En hoe zullen de zaken nu worden?

Aruba zal wat de stroomvoorziening betreft in twee groepen worden verdeeld. Er is een groep, die afhankelijk gesteld wordt van de „Electra" en een andere groep, die buiten de Electra concessiegebieden valt en die bediend zal worden door de N.I.G.M.

Wanneer Electra de concessie haar concessie voorwaarden vervult, zoals wij het tot op heden hebben ervaren, dan ziet het er voor Oranjestad en San Nicolaas letterlijk en figuurlijk donker uit. Gaat de „Electra" zo actief worden zoals de afgelopen weken op Savoneta ons hebben laten zien, dan behoeven wij geen zorgen te hebben.

De mensen wonende *buiten* de concessie-gebieden van „Electra" zijn de meest bevoorrechten, want zij zullen stroom krijgen van de N.I.G.M., een maatschappij, die in de loop der jaren heeft getoond het werk wel aan te kunnen en voor zijn taak volkomen berekend is.

Toestanden, zoals wij die kennen op Aruba, komen op Curacao niet voor. Wanneer op Curacao de wegen verbreed worden, zorgt de N.I.G.M. zelf voor de verplaatsing van lantarenpalen. Op Aruba laat „Electra" deze rustig midden op de weg staan.

Enerzijds moeten wij onze vreugde uitspreken over de komst van de N.IG.M. op Aruba, aan de andere zijde echter vragen wij ons bezorgd af wat er van de stroomlevering aan Oranjestad en San Nicolaas terecht moet komen.

Wat hebben wij er aan, wanneer de N.I.G.M. voor prima stroom-opwekking zorg draagt, voldoende stroom levert en „Electra" deze distribueert op een manier, zoals het haar belieft?

Zullen onze wegen in Oranjestad en San Nicolaas dan nog steeds in duisternis gehuld blijven? Zullen de zekeringen om de andere dag stukspringen? Kan het ziekenhuis geen rontgen foto's nemen, worden bedrijven lam gelegd? Kortom, wij zouden meer klachten kunnen opnoemen. Wij kennen die uit eigen ervaring.

Wij hadden de voorkeur gegeven aan één maatschappij op Aruba, maar de toestand de electra voorziening betreffende, is onhoudbaar.

Bolivariana fair geopend

Vrijdagavond werd te Oranjestad onder zeer grote belangstelling de fair van de Sociedad Bolivariana geopend. Velen uit onze Arubaanse samenleving waren naar de fair gekomen om al het werk dat het bestuur in zulk een korte tijd verzet heeft, te bewonderen, een werk dat getuigt van werklust en doorzettingsvermogen. Van deze plaats een woord van hulde aan de Bolivariana voor de goed verzorgde fair. Wij hopen, dat uit deze fair moge groeien een Arubaanse jaarbeurs, waar eens of twee keer per jaar de nieuwste snufjes getoond kunnen worden.

Over het doel van deze fair hebben wij reeds diverse malen geschreven.

Wanneer men op het terrein van de Fair komt, terreinen van de Bolivariana, wordt men in de verte al begroet door vele gekleurde lichtjes en een 8-meter hoge toren, waarop de vlag wappert met de woorden „Welkom op de Fair". In de tuin, ziet men verder een grote glijbaan van 20 voet, terwijl aan de zijkanten diverse tenten zijn opgeslagen, waar men van alles kan krijgen, zoals ijs, bier, koffie.

Daartussen ziet men diverse tenten voor Rad van Avontuur, touw-trekken en allerlei andere attracties. Op het dak staat een groot Ballantine bier blik. Vlak naast het Bolivariana gebouw is een terras met een open dansvloer, waar onder de tonen van een Arubaans orkest men kan dansen.

Wanneer wij het hoofdgebouw binnen treden, dan staan wij een ogenblik verbaasd, hoe deze zaal in zulk een korte tijd is opgevuld met aantrekkelijk „stands". We lopen recht op de stand van Neme Import en Export, waar we RCA en Leonard-artikelen zien. Daarnaast is de stand van de Arends Hardware-store, waar ons de bekende Startires en enige andere hardware-artikelen worden getoond. Hiernaast is een Chinese bazaar. Dan komt de stand van Mario S. Arends N.V. Daar zien wij een kantoor ingericht met de bekende lipsmeubelen, waarbij een zitje met Royal Steelmeubelen. Meubelen, die echt Europees aandoen. Op de achtergrond de prachtige Landkaart van de Verzekeringsbank de Nieuwe Eerste Nederlandse N.V. waarvan Mario S. Arends N.V. generaal agent is.

Tegenover deze stand op het toneel, heeft de firma Viana haar tenten opgeslagen met het bekende Pabstbier, cigaretten, likeuren en andere artikelen.

Aan de zijkant hebben wij dan verder de stand van de Firma John G. Eman, die de Easy - wasmachine demonstreert, daarnaast de Aruba Mercantile met kantoormeubelen en een volledig ingericht kantoor, zoals iedere zakenman het zich wensen zou.

Tegenover deze stands hebben we dan eerst de Aruba Trading Company met Sunbeam, Crosley en Electrolux artikelen, daarnaast de stand van Westinghouse (G. de Veer Ez.) met de bekende Westinghouse Radio's, ijskasten en andere electrische aparraten.

In de linkerhoek is het postkantoor, waar men de loten, die men op de Fair kan kopen, inwisselen kan. Op ieder nummer valt een prijs. Op de eerste verdieping is een danszaal met champagnebar. Een ieder, die daar een glasje champagne drinkt, mag er gaan dansen. Achter het toneel bevindt zich een mysterieuze dame zonder hoofd, deze hoofdloze dame is niemand anders dan Mr. Taytelbaum, beter bekend als Magini de Great. Als bijzondere attractie wordt er een „Fair-queen" gekozen. Iedere avond kan men stembiljetten kopen, hierop kan men de naam invullen.

De uitslag wordt Maandagavond bekend gemaakt en de gelukkige „Queen" krijgt behalve de eerebewijzen nog een prachtig gouden damesarmbandhorloge, welwillend beschikbaar gesteld door de heer S. L. Berlinski.

Wij raden een ieder aan deze fair te gaan bezoeken. Het is de moeite waard, tot Maandag 24 April hebt U de gelegenheid, U zult U niet alleen vermaken, doch ook het werk van de Bolivariana steunen.

De bouw van deze fair werd uitgevoerd door de Scott, werkzaam bij de Firma Petrona en Croes, terwijl verder de leden van de Bolivariana de handen mede uit de mouwen hebben gestoken. Er is weer eens bewezen, dat eendracht macht maakt. De Bolivariana wensen wij geluk met deze fair, die, naar wij hopen er toe zal bijdragen, dat zij hun plannen kunnen verwezenlijken. Plannen die het steunen waard zijn.

Moge deze fair, waar de grote firma's hun stands zo keurig hebben verzorgd, aanleiding zijn om tezamen (Ver. van Handelaren) te besluiten iedere jaar een jaarbeurs te houden, waar de nieuwste snufjes getoond worden. Dat het kan, is thans bewezen.

WAARSCHUWING.

De ontvanger van Aruba waarschuwt hierbij de gezamenlijke belastingschuldigen wegens INKOMSTENBELASTING, dat ingevolge art. 72 van P.B. 1942 no. 247 vóór of op de 15de April 1950 voldaan hadden moeten zijn definitieve aanslagen in de INKOMSTENBELASTING 1945, 46, 47, 48 en voorlopige aanslagen in de INKOMSTENBELASTING 1949 gedagtekend vóór 1 December 1949; voorts dat deze aanslagen thans invorderbaar zijn geworden, en verzoekt hun, ieder voor zoveel hem betreft, de betaling daarvan te zijnen kantore te doen.

Aruba, 15de April 1950.

De Ontvanger van Aruba.

TENNIS-NIEUWS.

In club Asiento werd de jaarlijkse algemene vergadering van de NALTB gehouden. Het oude Bestuur bestaande uit de heren: Ir. N. M. W. Vermeulen, voorzitter; D. Capriles, onder-voorzitter; J. H. Hofman, secretaris; Th. S. Cuales, penningmeester; A. Jesurun, commissaris-materiaal; A. Chundro en N. Chumaceiro, commissarissen, trad in zijn geheel af, doch stelde zich, met uitzondering van de heren Hofman en Chundro, wederom herkiesbaar. Na gehouden stemming werden de volgende heren gekozen en het Bestuur als volgt samengesteld; Ir. N. M. W. Vermeulen, voorzitter, D. Capriles, ondervoorzitter; J. Kion, secretaris; Th. S. Cuales, penningmeester; A. Claessens, commissaris-materiaal; N. Chumaceiro en J. Suriel, commissarissen. De voorzitter dankte in zeer waarderende woorden de heren Hofman en Chundro, voor het vele werk, door hen op zulk een uitnemende wijze ten dienste van de bond verricht. Van de zijde der aangesloten tennisverenigingen was er zeer grote belangstelling en uit alles blijkt, dat het oude Bestuur er het afgelopen verenigingsjaar in is geslaagd de tennissport te stimuleren. Wanneer er door het nieuwe Bestuur met dezelfde energie en voortvarendheid wordt gewerkt als het afgelopen jaar, dan zien we binnen afzienbare tijd de tennissport op Curacao uitgroeien tot een der belangrijkste sporten.

HET NEDERLANDSE ELFTAL.

's-Gravenhage — Op 25 April begint op het VUC-terrein in Den Haag weer de centrale training van de Nederlandse elftalclub met de spelers Kraak (Stormvogels), Saris (BVV), Van der Sluis (BVV), Huybrechts (BVV), Potharst (Ajax), Stoffelen (Ajax), Van der Hart (Ajax), Van der Hoeven (Ajax), Boonkamp (Blauw Wit), Verbeek (Sparta), Terlouw (Sparta), Ravensteyn (MVV), Michels (Ajax), Schrumpfs (SVV), Lakenberg (Blauw Wit), Roosenburg (Sneek), Rijvers (NAC), Steenbergen (Feyenoord) en Clavan (ADO).

„De Volkskrant" tekent hierbij aan: Nauwkeurig dezelfde groep spelers, dus uit welke de keuzecommissie een selectie maakte voor de débacle België — Nederland. Geen Abe Lenstra, die — zij het in orthodoxe stijl — het erbarmelijke figuur van de oranje-voorhoede zou kunnen redden; geen Van 't Hooft, die eindelijk ook een goal zou kunnen maken. De sporen van Deurne schijnen alweer te zijn uitgewist.

VIERHOEKSCONFERENTIE VOOR ONBEPAALDE TIJD UITGESTELD.

Djakarta — Officieel is medegedeeld, dat de vierhoeksconferentie voor onbepaalde tijd is uitgesteld. De redenen zijn niet medegedeeld. De correspondent van het A.N.P. meent te weten, dat het uitstel in verband gebracht wordt met bezwaren, die door de regering te Djogja gemaakt zijn tegen de voorstellen van de Oost-Indonesische regering ten aanzien van de opheffing van de Republik Indonesia. Anderen denken aan de mogelijkheid, dat binnenkort regeringspersonen van Oost-Indonesië zullen worden gearresteerd.

OP ZOEK NAAR DE ARK VAN NOACH.

's-Gravenhage — De jonge Nederlander Hans Roozen zal op 16 Juni per KLM naar Turkije vertrekken. Hij zal zich in Istanboel bij de expeditie van de Amerikaan Smith voegen, die onderzoekingen gaat instellen naar de mogelijke overblijfselen van de ark van Noach op de berg Arrarat.

WACHTDIENSTEN.
C.P.I.M.

Telegram Afdeling:
22 en 23 April 18.30 — 7.30 uur M. v.d. Water, tel. 2080; bij geen gehoor tel. 2400 2285.

Personeel Afdeling:
22 en 23 April J. J. A. v.d. Burg Bung. 25, RC tel. 2330, b.g.g. tel. 2400.

Materialen Afdeling:
.22 en 23 April M. Gautier, Negropont 77B tel. 2902.

Geneeskundige Dienst:
22 4 (12.30) — 24 4 (7.30): Dr. Gomperts, tel. 2820, b.g.g. tel. 2289.

C.S.M.

Rederij:
22 April J. W. H. Zimmerman, tel. 2486.
23 April H. Poot, tel. 2570.

Scheepsagentschap:
22 April 8 — 18 uur kantoor tel. 2458 2551.
22 April 18 — 8 uur C. Alblas, tel. 2455.
23 April 8 — 8 uur C. Alblas, tel. 2455.

Dok Afdeling:
22 en 23 April J. Kraan, tel. 2839.

Bioscoopprogramma „Asiento": Zaterdag: „The Pale Face". Zondag: „Red Light". Toegang boven 16 jaar.

VOOR DE KATHOLIEKEN VAN JULIANADORP.

Iedere Zondag (en ook op feestdagen) vertrekt er om 8 uur een bus van de C.P.I.M. in de richting van Groot Kwartier. Diezelfde bus gaat om 9.50 uur terug naar Julianadorp, vanaf de portierspost, Beatrixlaan.

De Oranjedassers van groep II van de Arowak, afdeling N.V.P., Willemstad, nodigen hierbij alle medewerkers, vrienden, broeders en zusters en zij, die met de padvindersbeweging op ons eiland medeleven uit tot het vieren van het Sint Jorisfeest op Zondag 23 April dezer op het Rif in de Groene Wigwam. Aanvang des avonds om 8 uur.

Gedurende de dag, na de kerkdienst van **10.30 uur, begint een demonstratie in kokeo, seinen en pionierswerk.**

Groepsleider Morgan.

ONS KONINKRIJK

ZAL DE VIERHOEKS-CONFERENTIE EEN OPLOSSING BRENGEN?

's-Gravenhage — De „Christian Science Monitor" publiceert een artikel van zijn correspondent Schorr, waarin vermeld wordt, dat de echtgenote van sultan Hamid het vertrouwen uitspreekt in zijn onschuld. Zij koestert het plan een beroep te doen op de Koningin. Schorr oordeelt de tussenkomst van de Koningin onwaarschijnlijk.

De redacteur voor Indonesië van het „Algemeen Handelsblad" wijst erop, dat volgens correspondenten in Makassar en Medan ter vierhoeksconferentie de oplossing vermoedelijk zal worden gezocht in een nieuwe staatkundige constructie, waarbij zowel de Djogja-republiek als Oost-Indonesië en Oost-Sumatra gelijk zullen opgaan in de unitarische RIS, die in ruime mate autonomie aan de gebiedsdelen zal verlenen. Dit politieke compromis zal weliswaar de federatie niet redden, maar heeft toch de tendens om de federalisten, die als cooperateurs van Nederland worden beschouwd, te rehabiliteren. Met dit doel voor ogen was het opportuun, dat Indonesië zover mogelijk van rebellie afstand zou nemen. Daarmede was voor de mannen van Aziz de kans verkeken, dat hun actie zou uitgroeien tot een algemeen Oostindonesisch verzet.

De correspondent in Medan meldt, dat de aangekondigde vierhoeksconferentie merkbare ontspanning heeft gebracht in politieke kringen in Medan. Deze spanning was de laatste weken sterk toegenomen door het plan van de Djogja-aanhangers op 27 April een volkscongres bijeen te roepen, terwijl de aanhangers van de negara tezelfdertijd een tegencongres organiseren. Men hoopt, dat deze congressen thans overbodig worden. Men meent, dat Mansur bereid is tot aanvaarding van de eenheidsstaat, mits de Djogja-republiek daarin op dezelfde wijze wordt opgelost als Oost-Sumatra. Mansur blijft zich echter verzetten tegen opneming van Oost-Sumatra in de Djogja-republiek.

„De Maasbode" schrijft in een hoofdartikel „De RIS is de RI", dat de huidige unitarische ontwikkeling neerkomt op een fiasco van het voornaamste onderdeel van onze politiek, van welk onderdeel dr. Van Mook de vader was. Aan dit onderdeel, namelijk, het federalisme, werd door onze regering vastgehouden en daarom werd de Ronde Tafelovereenkomst gesloten met de Verenigde Staten van Indonesië. Thans blijft de vraag in hoeverre de allesbeheersende Djogja-republiek zal worden gecentraliseerd. Overigens heeft het weinig zin aan zaken, die buiten ons toedoen zich hebben ontwikkeld, veel woorden te verspillen. Ons volk kan slechts de conclusie trekken, dat het door de omstandigheden, waarvan vele buiten zijn schuld, in een der belangrijkste doelstellingen van zijn politiek heeft gefaald. Dit moet echter niet voeren tot de conclusie, dat nu ook alles is verloren. Er zijn voldoende gronden om aan te nemen, dat de huidige leiders voldoende realistisch zijn om de samenwerking met Nederland te willen continueren. De komende tijd zal moeten uitwijzen of de groep van Hatta voldoende regeringskracht heeft om hiervan de consequenties te doen aanvaarden.

Sukawati over een unitarische Staat

Makassar — President Sukawati van Oost-Indonesië gaf als zijn persoonlijke mening te kennen, dat een voorwaarde voor de totstandkoming van een unitarische staat zou moeten zijn een „brede decentralisatie", zodat de ontwikkeling der deelstaten zou worden gewaarborgd. De ervaring onder het Nederlands bestuur tot 1940 heeft aangetoond, dat er onvoldoende aandacht is geschonken aan de belangen en de ontwikkeling van de deelstaten, hetgeen niet meer moet gebeuren.

Spreker zag geen reden om een militair bestuur in Oost-Indonesië te vestigen, aangezien er tot in details regelingen zijn getroffen voor een nauwe samenwerking tussen de Oost-Indonesische politie en de federale gewapende strijdkrachten. De groepen, die wensen, dat Oost-Indonesië een afzonderlijke republiek wordt, zijn, aldus de president, klein in omvang en getal en men kan over het algemeen zeggen, dat het volk van Oost-Indonesië één wenst te blijven. De regering heeft absoluut niets te maken gehad met de opstand van Aziz en heeft hieraan geen steun of leiding gegeven. De Oost-Indonesische regering is trouw gebleven aan de regering van de R.I.S. en men heeft alle bevelen van de R.I.S. uitgevoerd, zoals het een deelstaat betaamt. Men heeft ook alle steun verleend aan de federale legers en zal geen subversieve handelingen dulden.

Aneta verneemt, dat er tussen het militaire commando van Oost-Indonesië en de troepen van Aziz de volgende overeenkomst is aangegaan: a) de troepen zullen hun wapenen en munitie en andere uitrusting aan het militaire commando overdragen (dit is reeds geschied); b) zij zullen worden geconsigneerd hangende een beslissing op hoog niveau ten aanzien van hun toekomst en c) de veiligheid van het militaire commando en de troepen van Aziz, die worden bewaakt door de militaire en de federale troepen, zal worden gewaarborgd zo nodig onder gemeenschappelijke bewaking van de militaire politie, de federale troepen en de staatspolitie van Oost-Indonesië. Beide partijen zullen samenwerken om „de haat en gevoelighenden" te verwijderen, zo verklaart de overeenkomst, die verder zegt, dat het de mannen verboden is de wet in eigen hand te nemen.

LIE KOMT NAAR NEDERLAND

's-Gravenhage. — De „Haagse Courant" meldt, dat Trygve Lie, de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, binnenkort een bezoek aan Nederland zal brengen. Lie vertrekt Zaterdag a.s. uit New York om een bijeenkomst bij te wonen van de coördinatie-commissie van de gespecialiseerde organen der V.N., welke deze maand in Parijs wordt gehouden.

Vervolgens gaat hij naar Geneve voor een vergadering van de wereldgezondheidsorganisatie, waarna hij naar Den Haag zou komen voor een bijeenkomst met de rechters en het personeel van het Internationale Gerechtshof, aldus het blad. De datum van zijn bezoek is nog niet vast, maar het is niet uitgesloten, dat Lie de zittingen van het Hof betreffende het vraagstuk van het mandaat van Zuid-West-Afrika de volgende maand ten dele zal bijwonen.

EEN WEINIG BEMOEDIGEND GELUID

Utrecht. — Op de Dinsdag gehouden bijeenkomst van de katholieke arbeidersbeweging merkte de voorzitter, de heer A. C. de Bruyn, op, dat nationaal gezien de economische toestand van Nederland vooralsnog niet bepaald bemoedigend is, afhankelijk als het land is ten aanzien van grondstoffen en afzet tot het buitenland. De heer De Bruyn achtte van grote betekenis samenwerking in Benelux-verband, maar nog meer gereglementeerde en economische samenwerking in Europees verband.

De KAB is bereid in die samenwerking te treden. De Nederlandse arbeidersbeweging moet erop rekenen, dat zij bij haar op de toekomst gericht sociaal beleid op moeilijkheden stuit. Indien de lonen aan door de regering te stellen normen gebonden blijven, zo zeide de heer De Bruyn, terwijl de vrije prijzen blijven stijgen, dan dreigt het Nederlandse economische en sociale leven geheel in de war gestuurd te worden. De voorzitter merkte op, dat de loon-correctie van Januari door de prijsstijging meer dan ongedaan is gemaakt. Het toch reeds lage levenspeil van hen, die zorgen voor de volkswelvaart, is vergeleken bij September gezakt, hetgeen leidt tot spanningen, die nadelig zijn voor de economische positie van Nederland. De regering zal daarom consequent moeten zijn, wil zij vooralsnog de lonen gebonden houden en ongeveer het huidige peil gehandhaafd zien. Wil zij aan de spiraalbeweging ontkomen, dan moet zij zorgen, dat de prijzen althans van een aantal tot de dagelijkse levensbehoeften behorende artikelen eveneens aan maximale grenzen gebonden worden. Indien, naar gehoopt wordt, een daling van de wereldmarktprijs komt, dan kan de regering zich met succes als prijsregelaarster — waarschijnlijk ook als loonregelaarster terugtrekken. De heer De Bruyn was van oordeel, dat het werklozencijfer weinig bemoedigend is.

NIEUWE ARGENTIJNSE GEZANT VOOR NEDERLAND.

Buenos Aires. — Raul de Labougle, ambassaderaad van de Argentijnse ambassade in Venezuela, is bij presidentieel decreet benoemd tot buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van de Argentijnse Republiek in België en Nederland.

ROOFOVERVAL IN DEN HAAG.

's-Gravenhage — Vijf gemaskerde mannen zijn omstreeks het middernachtelijk uur de Haagse Jockey-club aan de Laan van Meerdervoort binnengedrongen. Gewapend met een tommy-gun, drie revolvers en een lang mes zijn de onbekenden de luxueuse zalen binnengegaan en hebben zij zich meester gemaakt van naar schatting 3800 tot 4000 gulden. Onder de bezoekers van de club, die roulette speelden, heerste een geweldige verwarring; een dame viel flauw. De kas werd geplunderd en de spelers werden beroofd. Iedere aanwezige werd gefouilleerd.

Na het doorsnijden van de telefoonleiding zijn de rovers, die de deuren achter zich op slot deden, met de buit verdwenen. Eén der bezoekers waarschuwde, nadat men de deur had open gekregen, de politie. In de consternatie zag een der spelers kans een aanzienlijk bedrag in zijn broeksband te schuiven. Hij klaagde met veel misbaar, dat hij het aan het hart had en geen opwinding kon verdragen. Toen een deel van het verstopte geld door een der broekspijpen naar beneden viel, leidde hij door zenuwachtig gesticuleren de aandacht af en zag kans de bankbiljetten onder de tafel te verstoppen. De rechercheurs hebben tot laat in de nacht het onderzoek in de speelzaal voortgezet. Het is nog niet bekend hoe de boeven zijn ontkomen.

HET ECONOMISCH HERSTEL VAN NEDERLAND

's-Gravenhage. — In een verklaring van de ECA te New York wordt opgemerkt, dat er opmerkelijke vooruitgang bereikt is in het algeheel economisch herstel van Nederland. Na twee jaar Amerikaanse economische hulp is de waarde van de Nederlandse uitvoer aanzienlijk gestegen en is de kloof tussen de Nederlandse uitvoer en de invoer kleiner geworden. De verklaring zegt voorts, dat de Marshallhulp Nederland in staat gesteld heeft industrieën uit te breiden door financiëring van de essentiële invoer uit het dollargebied en door bevordering van de inter-Europese samenwerking. Het eerste stadium van het herstel — dat herstel van de oorlogsschade omvat — is grotendeels voltooid en thans wordt de nadruk gelegd op de opbouw van een economisch apparaat, dat in staat is om, wanneer de Marshall-hulp ophoudt, de huidige levensstandaard voor het snel groeiende Nederlandse volk te handhaven. Het doel op lange termijn is verhoging van de levensstandaard tot boven het vooroorlogse niveau.

De verhouding Nederlands Koninkrijk - Indonesie

's-Gravenhage — De vraag, of de betrekking, waarin het Nederlandse Koninkrijk tot Indonesië is komen te staan, van „zuiver volkenrechtelijke" dan wel van „staatsrechtelijke" aard is, komt nogmaals ter sprake in de memorie van antwoord op de begroting van buitenlandse zaken.

De minister begint met de verklaring discussie over deze vraag van weinig nut te achten. Deze beide termen geven volgens de minister slechts zeer gebrekkig de aard der betrekking tussen het Koninkrijk en Indonesië aan.

De minister meent, dat men volkenrechtelijk de zaak aldus moet zien, dat het volkenrecht groeperingen kent van souvereine rechtsobjecten, tengevolge waarvan een „unie" ontstaat, welker betrekkingen tot de souvereine onderdelen deels door het algemene volkenrecht worden beheerst, doch anderdeels worden geregeld in het statuut, hetwelk de nieuwe structuur in het leven heeft geroepen.

Naast „zuiver volkenrechtelijke" betrekkingen tussen de leden dezer groepering bestaan er derhalve betrekkingen, welke niet zijn die, welke in het algemeen tussen volkenrechtssubjecten bestaan, maar sui generis zijn, omdat zij uitsluitend hun grond vinden in het statuut der nieuwe Unie. De betrekkingen van laatstbedoelde aard als zuiver staatsrechtelijk aan te duiden kan tot begripsverwarring aanleiding geven. Het feit, dat een verbintenis is tot stand gekomen tussen twee souvereine onafhankelijke rechtssubjecten, staat geenszins in de weg aan de bijzondere band, welke door de Unie in het leven is geroepen. Met het ongewone karakter van deze rechtsverhouding wordt dan ook bij de inrichting van nationale organen ter behandeling van Unie-aangelegenheden rekening gehouden. Aangezien de betrekkingen tussen de Unie-genoten niet in alle opzichten van „zuiver volkenrechtelijke" aard zijn, is behandeling daarvan in Nederland niet bij uitsluiting aan buitenlandse zaken opgedragen. Anderzijds is het uiteraard uitgesloten de behandeling voort te zetten op dezelfde voet als gebruikelijk was in de periode, dat de Kroon een opperbestuurlijke taak verrichtte.

Zonder de Nederlands-Indonesische Unie te willen vergelijken met andere associaties van souvereine staten wil de minister aantekenen, dat voor de behandeling van aangelegenheden van gemeenschappelijk belang uiteenlopende vormen zijn gevonden.

In Engeland worden de betrekkingen met vreemde mogendheden behartigd door het „foreign office" en door de minister, doch de betrekkingen tussen de leden van het Gemenebest voor een groot gedeelte door het „dominion office". In verschillende dominions zelf echter, zoals Australië, Canada, India enz., worden aanrakingen met leden van het Gemenebest behandeld door hetzelfde departement, dat de betrekkingen met buiten het Gemenebest gelegen mogendheden behartigd, nl. het „department for external affairs". Evenzo heeft de V.S.I. de behartiging der Unie-aangelegenheden en de betrekkingen met Nederland toevertrouwd aan het ministerie van buitenlandse zaken en niet aan het departement, dat wat vorm en structuur betreft overeenstemming vertoont met het sinds de souvereiniteitsoverdracht in Nederland bestaande MINUOR".

Agenda

BIOSCOPEN

WEST-END: „The secret garden" 19 en 21 uur Zaterdag; „The secret garden" 10.30 uur; „Sons of adventure" 16.30 uur; „The secret garden" 20.45 uur Zondag.

CINELANDIA: „No mans' range" 19 uur; „Criss cross" 21 uur Zaterdag; „Riding down the trail" 18.30 uur; „Criss cross 20.30 uur Zondag.

ROXY „The velvet tough" 19 en 21 uur Zaterdag; „The velvet tough" 10.30 uur; „Stars over Texas" 16.30 uur; „The rugged O'Riordans" 18.30 uur; „The velvet tough" 20.30 uur Zondag.

WIT-GELE KRUIS: De nacht dienst der verpleegsters wordt waargenomen door: *Zuster v.d. Putten*, Bredestr. 118, tel. 3485.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door: *Botica Juliana*, Julianaplein 6, tel. 2400 en *Botica Americana*, Bredestr. 159 (O), tel. 3636.

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood bellen: J. R. v Geffen, 3689 (dag en nacht).

LUCHTPOSTSLUITING: De luchtpostsluiting voor Suriname en Nederland is Zondagochtend tot 9.30 uur v.m... kantoor open 9 uur.

CUROM

Zaterdag: 18.30 Muzikale kinderuitzending; 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 De band van week: Jimmy Dorsey; 20.00 Nieuws; 20.15 Uitzending voor de Strijdkrachten; 20.45 „Jij en ik en de radio"; 21.50 In gesprek met de luisteraar; 22.00 Noord-Atlantica; 22.25 Nieuws en sluiting.

Zondag: 9.00 Katholieke kerkdienst; 10.00 Zondagmorgenmelodie; 11.00 De heer R. van Haren draagt voor; 11.15 Zondagmorgenmelodie; 11.30 Protestantse morgenwijding; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 Yehudi Menuhin; 13.00 Sluiting; 18.30 Uitzending voor de Katholieke jeugd; 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 Opera-concert; 20.00 Nieuws; 20.15 Licht klassieke muziek; 20.30 Het Caraibisch Overzicht; 20.45 „Dansende voeten"; 21.30 Curom's culturele curiosa; 21.35 Gramophoonplaten; 21.55 Nieuws en sluiting.

P.C.J.

25.57 — 31.28

Zaterdag: 19.00 Nieuws; 19.20 Rubriek voor de Vrouw; 19.30 Wij doen het zelf; 20.00 Nieuws; 20.06 *Lex Vervuurt en de Zapacara's;* 20.18 Wij hebben de eer; 20.48 Hersengymnastiek; 21.03 Persoverzicht; 21.18 Avondwijding; 21.21 Nieuws en sluiting.

Zondag: 18.15 Kinderuitzending; 18.45 Quentin Maclean, orgel; 19.00 Nieuws; 19.18 Artistiek dagboek; 19.30 Concertgebouw-orkest olv. Eduard van Beinum; 20.30 Caraibisch Commentaar; 20.40 „Musicorda"; 21.00 Liturgische Avondoverdenking; 21.30 Sportreportages; 21.56 Nieuws en sluiting

A.V.R.O.S. (19 meter)

Zaterdag: 16.00 Kinderuurtje; 17.00 Maandagcent-actie; 17.15 Voor de jarigen; 18.00 R.A.O.'s verzoekprogramma; 18.35 Intermezzo; 18.40 Nieuws; 19.01 Muziek Varié; 19.30 Plantenpraatje; 19.45 Dansmuziek; 20.55 Nieuws en sluiting.

Zondag: 8.30 „The Lutheran" hour" Nederlands; 9.00 Quartet No. 1 in g. W. A. Mozart; 9.30 Morgenwijding; 10.00 Schubert's melodieën; 10.15 Ziekenuurtje; 11.00 Lunchmuziek; 12.00 Sluiting; 15.00 Voor jarige Hindostani; 16.00 Vioolconcert; 16.30 Voor de jarigen; 17.15 Naar bed; 17.25 Voor de jarigen; 17.30 Weekoverzicht; 18.00 Lof in de Kathedraal; 19.00 Nieuws; 19.20 Concert; 20.00 Boekbespreking; 20.15 Muziek; 21.00 Nieuws en sluiting.

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN:

Telegraafkantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dag en nacht geopend.

Telegraafkantoor Handelskade 18; dagelijks van 0700—

Telegraafkantoor Curaçao Hato: dagelijks van 0700 —

GENEESKUNDIGE DIENST

De dienst in het Stadsdistrict en de Havendienst wordt waargenomen: vanaf Zaterdag 22 April 18 uur tot Zondag April 20 uur door de gouvernements geneeskundige: M. telbaum, arts, Pietermaai Tel. No. 1750.

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Dit week-end kunnen wij benzine halen bij: Dario *Luna Park;* H. C. Galmeyer, *rito;* Servicenter, *Van* J. R. Elsevier, *Gasparito;* Jonckheer, *Sta. Helena;* Scheidelaar, *Mundo Nobo;* Capriles & Co., *Oranjestraat;* H. Winkel, *Hendrikplein.* Isa, *Hato.*

COMMUNIQUE

De Procureur-Generaal, Hoofd der Politie in de Nederlandse Antillen, maakt ten vervolge op zijn communiqué van 14 April 1950 betreffende de ontvreemding van penicilline, bekend, dat deze penicilline is vervaardigd door Wyeth Inc. Philadelphia en de handelsnaam „Viacillina" („Wycillin") draagt. Elke ampul bevat 5 cc. (1500.000 units in cristolijn powder). De ampullen (flesjes) zijn voorzien van rubber stopsluiting en rechthoekig blauw-wit etiket, waarop behalve het U.S. Government controle nummer 1381131 ook het Venezolaanse registernummer E.F. 29 is gedrukt. Elke ampul is in een afzonderlijk cartonnen doosje verpakt.

Curaçao, 20 April 1950.

De Procureur-Generaal voornoemd,

J. J. A. Ellis.

Participación.

El Procurador General, Jefe de la Policía en las Antillas Holandesas, comunica a continuación de su participación del 14 de abril de 1950 en cuanto al robo de penicilina, que esta penicilina ha sido fabricada por Wyeth Inc. Philadelphia y que lleva la marca de comercio „Viacillina" („Wycillin").

Cada ampolleta contiene 5 cc. (1500.000 units en cristolina powder). Las ampolletas son provistas de un tapón de goma y etiqueta rectangulares azúl-blanco, sobre la cual además del U.S. Government control number 1381131 también está imprimida el número de registro venezolano E.F. 29.

Cada ampolleta está empaquetada en una cajita de cartón aparte.

Curazao, 20 de abril de 1950.

El Procurador General,

J. J. A. Ellis.

Participacion.

Procurador General, Jefe di Policia di Antillas Neerlandes ta participa na continuacion di su participacion di 14 di April di 1950 tocante di e robo di penicilina, cu e penicilina aqui ta fabricá pa Wyeth Inc. Philadelphia y e ta carga e marca di comercio „Viacillina" („Wycillin").

Cada ampolleta ta contene 5 cc (1500.000 units in cristolina powder). E ampolletanan tin un tapón di goma y un etiqueta blauw-blanco, riba cua ademas di e U.S. Government control number 1381131 tambe ta imprimí e number di registro Venezolano E.F. 29.

Cada ampolleta ta empaquetá den un cajita di carton aparte.

Curaçao, 20 di April di 1950.

Procurador General,

J. J. A. Ellis.